

CỘNG ĐOÀN LÒNG CHÚA THƯƠNG XÓT LIÊN GIÁO PHẬN

Địa chỉ : **1 Tôn Thất Tùng, P. Phạm Ngũ Lão,
Q. 1; TPHCM**

Email : **longthuongxotgp@yahoo.com**

Website : **longchuathuongxot.vn**

Facebook : **facebook.com/thuongxotGP2008**

ĐT: **(028) 38.330.820**

09/2021

**Việc trung thành suy phục thánh ý Chúa mọi nơi, mọi lúc,
trong mọi biến cố và hoàn cảnh cuộc sống sẽ đem lại vinh
quang lớn hơn cho Thiên Chúa (NK 724).**

(Lưu hành nội bộ)

LÁ THƯ LINH HƯỚNG

LÁ THƯ LINH HƯỚNG THÁNG 9/2021

LM Ernest Nguyễn Văn Hưởng

Trong những tháng vừa qua, cả nước Việt Nam còn trong cơn đại dịch và thành phố Saigon trở nên nơi cơn dịch bùng phát mạnh mẽ kéo theo nhiều nơi khác bị lây theo. Số người chết cũng tăng dần theo cơn dịch. Các biện pháp cách ly, phong tỏa tuy làm chậm khả năng lây lan nhưng không chặn đứng được cơn dịch. Các biện pháp này gây thiệt hại rất lớn về đời sống xã hội và kinh tế.

Nhiều nước thay vì chỉ chọn giải pháp cách ly, họ chọn chính yếu giải pháp chích vắc xin và mở cửa xã hội tức không còn ngăn trở giao dịch trong xã hội. Thế nhưng tin tức cũng cho chúng ta thấy dù chích vắc xin người ta vẫn có thể bị lây nhiễm virus trở lại và người ta bàn đến hay thực hiện chích mũi vắc xin thứ ba (trong khi ở nước Việt Nam thì hiện nay có người còn chưa mũi thứ nhất). Người ta cũng thấy dù vẫn bị lây nhiễm nhưng người đã được chích thì an toàn đến tính mạng hơn, bệnh nhẹ hơn và hầu như không bị chết vì virus.

Thế nhưng người ta lại thấy xuất hiện những biến thể mới của virus có khả năng lây nhanh hơn và có thể có khả năng kháng vắc xin. Nói như thế có nghĩa là người đã chích vắc xin cũ vẫn có thể bị virus biến thể mới tác hại. Nói như thế cũng có nghĩa là tương lai của chúng ta vẫn còn bấp bênh. Cuộc chiến giữa virus và con người, nhất là các nhà khoa học vẫn còn cam go, gian khổ vì thế có người nghĩ đến tận thế khi con người đối diện với virus lan nhanh, gây chết người và nhất là không có vắc xin để phòng ngừa.

Trong tình hình đó người công giáo chúng ta được mời gọi chạy đến lòng thương xót của Chúa. Mỗi người chúng ta cố gắng sống giãn cách, cố gắng chích vắc xin, cố gắng dùng thuốc nhưng không thể có lối sống buông thả như trước mà trái lại cần phải tỉnh thức luôn vì những thứ xấu, ác luôn rình rập tấn công chúng ta. Xin Chúa thương nhìn đến chúng ta và luôn ở bên chúng ta trong cuộc chiến đấu cam go này.

BBT tổng hợp (theo caimon.org)

CHÚA NHẬT XXIII THƯỜNG NIÊN, NĂM B

Việc Đức Giêsu chữa cho một người câm điếc hôm nay không chỉ có ý nghĩa với người đó, mà cũng có ý nghĩa đối với chúng ta. Có ý nghĩa không phải vì chúng ta câm điếc, mà vì chúng ta được Chúa ban cho hai khả năng quý báu đó. Tuy nhiên nhận được hai ơn ban ấy không hẳn là chúng ta biết sử dụng đúng hai ơn ban ấy. Trong chúng ta, nhiều người có đôi tai tốt nhưng không biết lắng nghe, nhiều người có miệng lưỡi tốt nhưng không biết nói những điều đáng nói. Cho nên cả chúng ta nữa cũng cần được Đức Giêsu chữa trị.

Nghe được mọi chuyện nhưng lại không nghe được Lời Chúa thì cũng như điếc. Nói đủ thứ chuyện nhưng không biết tuyên xưng lòng nhân lành của Chúa thì cũng kể như câm.

Lưỡi và tai

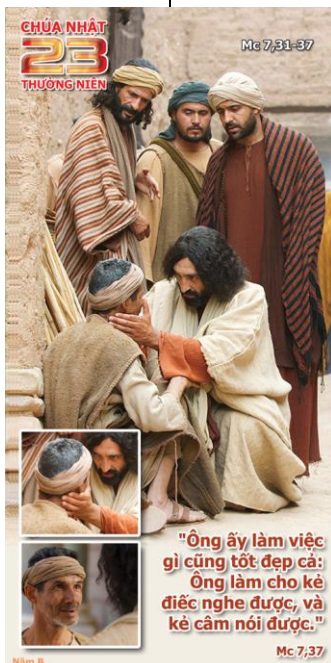
Báo Tuổi Trẻ có đăng bài xã luận về "Cái lưỡi và cái tai" như sau:

Một hôm trong lúc đang ngồi uống trà và hàn thuyên tâm sự với nhau, tự nhiên tôi thấy ông Hai Hưu Trí có vẻ tư lự và phát biểu như sau:

- Người đời thường hay đổ thừa mọi điều xằng bậy là do tội của "cái lưỡi không xương nhiều đường lắt léo". Nhưng tôi nghĩ nếu chỉ có cái lưỡi thì cũng chẳng có vấn đề! Anh cứ ngẫm lại mà coi, nếu chỉ có mấy cái lưỡi lơnh lẹo, xu nịnh thường hay múa may

với nhau thì bất quá cũng chỉ làm điếc tai hàng xóm láng giềng mà thôi. Cái lưỡi chỉ có thể làm nên những chuyện tà trời nếu nó được hỗ trợ của những "cái tai" không biết phân biệt tốt xấu, thật giả của mấy ông: "Nhà báo nói láo ăn tiền".

Nhưng họ lại quên không chê mấy ông cấp trên quan liêu chỉ

khoái được nghe những bài báo cáo thành tích khi chưa kiểm tra thực hư! Nếu chỉ chuyên có cái lưỡi thì chắc sẽ không thể "vẽ vờ" để biến một công ty đang từ tình trạng làm ăn thua lỗ, gây thiệt hại hàng chục tỷ đồng cho nhà nước, bỗng dưng trở thành một công ty đang trên đà phát triển và làm ăn khấm khá. Nếu có những cái tai thực sự ngay chính thì những lời đường mật như vậy làm sao có khả năng gây ra biết bao thiệt hại được.

Nghe ông Hai Hưu Trí triết lý một hồi như vậy, tôi liền thêm vào:

- Hôm nay Bác Hai nói thật là chí lý!

Ông Hai Hưu Trí bèn cười lên một tiếng lớn rồi ôn tồn nói:

- Nè nhá, cũng bởi cái tai của chú mày chỉ khoái nghe những chuyện xốc hông xiên xỏ, nên cái lưỡi của lão già rách việc này mới có cơ hội múa may như từ nãy đến giờ, phải không chú em?

Chẳng ai muốn mình bị điếc, nhưng trong thực tế không thiếu người mắc bệnh này. Chúng ta bị điếc khi để mình mất khả năng lắng nghe kẻ khác. Chúng ta bị điếc khi chúng ta nghe người khác nhưng lại cố hiểu theo ý mình. Chúng ta bị điếc

khi lắng nghe mà không nhận thức được đúng sai, hay dở. Vậy điều quan trọng không nằm ở nơi người nói, mà ở chỗ người nghe suy nghĩ và quyết định ra sao. Năm được tâm lý của con người nên hãng bảo hiểm Prudential mới chọn khẩu hiệu: "*Luôn luôn lắng nghe, luôn luôn thấu hiểu*".

Vì thế, chỉ nghe bằng tai thôi không đủ, mà phải lắng nghe với cả trái tim. Chỉ có trái tim yêu thương, chân thành và quảng đại mới có thể hiểu đầy đủ, hiểu chính xác những thông điệp mà người nói muốn truyền đạt. Hơn nữa, không phải thông tin nào cũng nên nghe. Cần phải chọn lựa những thông tin bổ ích hữu dụng; không gây phương hại, vẫn đục cho tâm hồn.

Cha Mark Link viết: "Chúng ta không thể luôn tin vào những gì nghe bằng đôi tai, nhưng luôn có thể tin vào những gì thấy bằng con tim của mình".

Lạy Chúa, xin phá đổ bức tường thành kiến trong tâm trí chúng con, để chúng con lắng nghe được tiếng gọi thốt thức của anh em, và tiếng thúc giục của Lời Chúa.

Xin cho chúng con đừng cầm điếc trước lời mời gọi của Chúa và tha nhân.

CHÚA NHẬT XXIV THƯỜNG NIÊN, NĂM B

HAI LOẠI ĐỨC TIN

Có hai loại đức tin: Loại thứ nhất là tin theo niềm tin của ông bà, cha mẹ, thầy cô... Có thể gọi đây là đức tin thừa hưởng; Loại thứ hai là tin vì mình đã suy nghĩ, cân nhắc rồi thấy đáng tin nên tin. Có thể gọi đây là đức tin cá nhân.

Người có đức tin thừa hưởng có được cái lợi là không dễ bị cám dỗ làm lung lạc đức tin: cho dù gặp phải những lập luận ngược với điều anh vẫn tin thì anh cũng không nao núng, bởi vì anh được cả một truyền thống nhiều thế hệ nâng đỡ đức tin của anh. Tuy nhiên anh cũng có cái bất lợi là đức tin ấy không đủ vững để làm nền tảng cho cuộc sống của anh, và cũng không đủ mạnh để thôi thúc anh loan truyền đức tin cho người khác.

Người có đức tin cá nhân cũng có cái lợi là bởi vì đức tin ấy do chính anh nghiền ngẫm suy nghĩ mà tìm ra cho nên nó rất vững

mạnh. Tuy nhiên cái bất lợi là nó khiến anh phải tiếp tục tra vấn và suy nghĩ. Có thể một lúc nào đó anh lại hồ nghi và cũng có thể anh sẽ bỏ đức tin. Bởi vì đức tin thực chất là một ơn ban miễn phí chứ không phải là kết quả tìm tòi của con người.

Người hạnh phúc nhất là người có đức tin thuộc cả hai loại: vừa do thừa hưởng từ những thế hệ trước, vừa được củng cố bởi những xác tín cá nhân.

Bởi thế, trong bài Tin Mừng hôm nay, trước hết Đức Giêsu

hỏi các môn đệ: "*Người ta nghĩ Thầy là ai?*". Câu hỏi nhằm kiểm tra những gì các ông thu nhận được từ người khác. Nhưng Đức Giêsu còn hỏi tiếp "*Phần chúng con, chúng con nghĩ Thầy là ai?*". Câu hỏi này nhằm khuyến khích các ông suy nghĩ và có lập trường cá nhân, để đạt tới một xác tín cá nhân.

Chúng ta cảm ơn Chúa vì cho chúng ta thừa hưởng đức tin từ các thế hệ cha ông. Nhưng

chúng ta cũng phải cố gắng suy nghĩ và đào sâu đức tin ấy để nó trở thành một niềm xác tín cá nhân. Và luôn luôn chúng ta hãy xin Chúa gìn giữ và củng cố ơn ban đức tin của chúng ta.

THÂN PHẬN CỦA NGƯỜI MÔN ĐỆ

Đi sau Đức Giêsu là mẫu số chung của mọi Kitô hữu. Từ Đức Giáo Hoàng đến các giáo dân, tất cả đều là môn đệ đi sau Thầy Giêsu, với một lòng tự nguyện. Bất cứ ai muốn thì đều được mời gọi đi theo, mà theo là phải từ bỏ. Các môn đệ đầu tiên đã bỏ chài lưới, bỏ cả thân phụ cùng những người làm công để theo Đức Giêsu. Còn bây giờ, điều Đức Giêsu đòi hỏi thì tận căn hơn nhiều. Không phải chỉ bỏ một vật nào đó, mà là từ bỏ chính mình. Từ bỏ này là gốc rễ của mọi từ bỏ khác.

Từ bỏ chính mình là không còn sống cho chính mình nữa, là vác lấy thập giá của mình mà theo Đức Giêsu. Như thế Đức Giêsu cho chúng ta một hình ảnh về người Kitô hữu: Kitô hữu là người vác thập giá mình đi sau Đức Giêsu vác thập giá. Đức Giêsu đã vác thập giá, cái dụng cụ giết người mà cả người Do Thái lẫn Hy Lạp đều coi là nhơ nhuốc. Thập giá của Đức Giêsu là do Ngài gánh lấy tội lỗi của

nhân loại. Còn thập giá của chúng ta là do chúng ta lãnh lấy sứ mạng rao giảng Tin Mừng của Đức Giêsu và muốn làm chứng cho Ngài. Chúng ta chấp nhận liều mất mạng sống mình vì Đức Kitô và vì Tin Mừng.

Từ bỏ chính mình là điều kiện tiên quyết, nếu không thì việc gánh vác sứ mạng của Đức Giêsu sẽ chỉ là một ảo tưởng chẳng đi tới đâu. Ngay cả người đã theo Chúa cũng bị cám dỗ vì chính lòng tận tụy trung tín của mình. Điều này đã xảy ra nơi các môn đệ. Sau khi họ đã bỏ cha mẹ, vợ con, nghề nghiệp, tài sản... để theo Chúa, họ chợt thấy mình trở nên quan trọng. Cái tôi có nguy cơ lớn lên song song với lòng quảng đại hiến thân của họ. Nhóm Mười Hai bắt đầu tranh luận với nhau xem ai là người lớn nhất trong Nhóm. Vậy trở ngại đầu tiên và cuối cùng vẫn là cái tôi. Từ bỏ cái tôi là nỗ lực liên tục của mọi Kitô hữu, dù là tu sĩ hay giáo dân, già hay trẻ, trí thức hay ít học.

Thanh tẩy tội lỗi của mình nhờ ơn Chúa giúp, là điều không khó lắm. Nhưng thật là khó khi phải thanh tẩy mình khỏi những nhân đức và biết bao công trạng mình đã lập được. Với ơn Chúa, chúng ta có thể làm được điều khó khăn này.

CHÚA NHẬT XXV THƯỜNG NIÊN, NĂM B

Nếu muốn hiểu đoạn Tin Mừng này rõ hơn, chúng ta cần xác định thời điểm của nó: Khi ấy, Đức Giêsu đã rao giảng được khoảng 3 năm, sắp tới lúc Ngài kết thúc sự nghiệp của mình ở trần gian, một kiểu kết thúc mà không ai có thể ngờ được, nghĩa là kết thúc bằng cái chết đốn đau tử nhục trên Thập Giá. Chính vì đoán trước rằng không ai có thể ngờ được việc đó, nên Đức Giêsu phải nói trước cho các môn đệ mình hay, để khi sự việc xảy ra thì họ sẽ không quá ngỡ ngàng và hoang mang. Những lời báo trước về cuộc khổ nạn mà chúng ta vừa nghe trong đoạn Tin Mừng này là lần loan báo thứ 3 rồi đó. Dù vậy, các môn đệ vẫn không hiểu. Họ cũng đoán là Đức Giêsu sắp kết thúc hoạt động rao giảng, nhưng kết thúc một cách huy hoàng bằng cách chiếm lấy quyền bính và lên ngôi vua. Chính vì nghĩ như vậy nên họ bắt đầu tranh dành nhau xem trong cái chính phủ mà Đức Giêsu sắp lập ấy, ai trong nhóm họ sẽ được giữ địa vị nào.

Chính trong hoàn cảnh ấy, Đức Giêsu dạy cho các môn đệ mình một bài học, bài học thật bất ngờ: Chúa nói: "Ai muốn làm

lớn thì phải làm người rốt hết và làm tôi tớ mọi người".

Bài học này rất bất ngờ. Bởi vì nó không giống quan niệm của người ta vẫn nghĩ từ xưa tới nay. Theo quan niệm cũ ấy thì ai là người lớn? Thừa là người ở địa vị cao, người được những kẻ khác hầu hạ. Còn ai là người nhỏ? Thừa là người ở địa vị thấp, người phải hầu hạ kẻ khác. Thí dụ như khi chúng ta thấy một chiếc xe du lịch, trong số có hai người ngồi: một người ăn mặc đàng hoàng sang trọng ngồi ở băng sau, và một người ăn mặc xuề xòa ngồi cầm lái phía trước. Tự nhiên ta biết trong hai người đó, ai lớn, ai nhỏ: người lớn chính là cái ông ăn mặc sang trọng đang ung dung ngồi phía sau, còn người nhỏ là kẻ ăn mặc xuề xòa phải lái xe cho ông kia. Hay khi chúng ta đang ngồi trong một phòng khách: có một người đang ngồi tiếp chuyện với ta, uống nước trà, ăn bánh, hút thuốc, và một người nữa lo bưng bánh, rót nước. Hỏi ai là người lớn? Dĩ nhiên là người đang ngồi. Còn ai là đầy tớ? Dĩ nhiên đó là người đang phục vụ.

Nhưng Đức Giêsu thì dạy ngược lại. Nếu Đức Giêsu cũng chứng kiến những cảnh trên và ta hỏi Chúa: Thưa Chúa, trong chiếc xe du lịch ấy có hai người, ai lớn ai nhỏ? Đức Giêsu sẽ trả lời ngay: cái ông ngồi phía sau là nhỏ, còn người tài xế là lớn. Nếu ta hỏi tiếp: còn trong phòng khách cũng có hai người, vậy thưa Chúa ai lớn ai nhỏ? Đức Giêsu cũng trả lời không chần chừ: người đang ngồi là nhỏ, còn người đang phục vụ là lớn.

Tuy nhiên chúng ta đừng hiểu lầm, Đức Giêsu không chủ trương đảo lộn tất cả, biến kẻ ở địa vị cao thành người nhỏ và cho kẻ ở địa vị thấp thành người lớn đâu. Tiêu chuẩn Chúa đưa ra để đánh giá một người, ấy là sự phục vụ. Như thế ai biết phục vụ thì là người lớn. Còn kẻ không phục vụ thì là người nhỏ. Người ở địa vị cao mà biết phục vụ thì vẫn là người lớn, còn kẻ ở địa vị thấp mà không phục vụ thì cũng vẫn là người nhỏ.

Nghĩa là: giá trị của một con người không phải do địa vị của người đó, mà tùy vào khả năng phục vụ và mức độ hữu ích của người đó.

Để minh họa cho bài học này, Đức Giêsu đưa ra hình ảnh một em bé. Hình ảnh của một em bé

đối với bất cứ người nào nhìn, cũng thấy là dễ thương. Cho nên khi thấy một em bé, ai cũng muốn bồng ẵm, muốn ôm hôn, muốn cho nó ăn bánh, ăn kẹo. Tại sao người ta thương em bé và muốn cho nó đủ thứ như vậy? Có phải tại nó giỏi giang, tại nó giúp cho người ta được việc này việc nọ không? Thưa hoàn toàn không, đứa bé còn quá nhỏ, chưa biết là gì, chưa giúp ích được gì. Nhưng người ta thương nói chỉ vì người ta thương nó, thế thôi. Một tình thương hoàn toàn vô vụ lợi. Người ta cho nó cái này cái nọ, cũng không phải để trả ơn nó hay để mong nó làm gì giúp mình. Cũng chỉ vì thương mà phục vụ thôi. Chúa dùng hình ảnh em bé để minh họa cho bài học phục vụ trên kia: chúng ta cũng phải cư xử với mọi người theo kiểu chúng ta cư xử với một em bé: hết lòng yêu thương phục vụ một cách hoàn toàn vô vụ lợi. Người nào biết phục vụ kẻ khác như thế thì là phục vụ Chúa, và mới xứng đáng làm môn đệ Chúa. Bài học của Chúa Giêsu hôm nay thật là dễ hiểu, nhưng lại khó thực hành.

Ai muốn làm lớn thì phải hạ mình phục vụ mọi người như một kẻ đầy tớ.

CHÚA NHẬT XXVI THƯỜNG NIÊN, NĂM B

ÓC GANH TỊ BÈ PHÁI... VÌ DANH CHÚA!

Những bài Sách Thánh mà phụng vụ tuyển đọc trong Thánh Lễ hôm nay đề cập tới một tính xấu, đó là Óc ganh tị bè phái vì danh Chúa. Nói "Óc ganh tị bè phái vì danh Chúa" bởi vì ganh tị có tới 3 cấp bậc:

. Cấp thứ nhất là ganh tị: đó là thói xấu khiến cho người ta khó chịu bực bội khi thấy người khác cũng làm được một việc hay, việc tốt như mình hoặc còn hay hơn, tốt hơn mình nữa.

. Cấp thứ hai là ganh tị bè phái: là ganh tị với người không thuộc phe nhóm của mình.

. Cấp thứ ba là ganh tị bè phái vì danh Chúa: nghĩa là những người tín hữu Chúa, những người có đạo ganh tị với những người không có đạo khi những người không có đạo này làm được những điều hay điều tốt.

Phải nhìn nhận rằng người có đạo thường mang đầu óc tự tôn. Họ lý luận rằng bởi vì Chúa của mình là toàn năng, toàn thiện cho nên đạo của mình phải là đạo tốt nhất, hay nhất. Do đó chỉ có đạo của mình mới có thể làm được những việc hay, việc tốt. Khi thấy những người không có đạo dự tính làm điều này điều nọ thì nghĩ thầm rằng

chúng nó sẽ chẳng làm nên trò trống gì đâu. Thế nhưng người ta đã làm việc thành công, thì khi đó những người có đạo tức bực, tìm cách nói xấu, xuyên tạc để hạ giá thành quả của những người kia vì họ không thuộc đạo của mình. Trong quá khứ, chúng ta đã thấy có những vụ thiên tai bão lụt. Các tổ chức bác ái công giáo đã hết lòng quên góp cứu trợ.

Những người công giáo rất hãnh diện với những cuộc cứu trợ do Giáo Hội Công giáo đứng ra tổ chức. Cũng có những nhóm khác cũng làm việc từ thiện cứu trợ

như vậy, nhưng một số người công giáo tỏ ra nghi ngờ và khinh chê việc làm của những nhóm kia, cho rằng họ sẽ chẳng làm tới đâu, có làm được thì cũng mất mát, tham ô tùm lum, phẩm vật cứu trợ không hoàn toàn tới tay các nạn nhân. Đó là một thí dụ về cái óc ganh tị bè phái vì danh Chúa.

Nhưng Chúa không chấp nhận như thế đâu. Đức Giêsu đã đưa ra một nguyên tắc *"Ai không chống lại ta thì phải kể như là thuộc về ta"*. Nguyên tắc này độc đáo vì nó đi ngược lại với nguyên tắc người ta vẫn thường theo từ trước tới giờ. Người ta thường nghĩ "Ai không theo ta tức là kẻ chống ta", hoặc "Ai không phải là bạn ta thì là kẻ thù của ta", hay hơn nữa "Ai làm bạn với kẻ thù ta thì cũng là kẻ thù của ta". Những nguyên tắc vừa kể biểu lộ một tâm lý tự tôn và độc tôn: chỉ có phe nhóm của mình là hay, loại trừ tất cả những ai không thuộc phe nhóm mình. Còn nguyên tắc của Đức Giêsu là một nguyên tắc cởi mở, rộng lượng, nới rộng vòng tay hợp tác: tất cả mọi người, miễn là họ không chống lại ta, cho dù người đó không thuộc đạo ta,

cũng phải coi là bạn của ta; cũng phải hợp tác với họ.

Giữa xã hội ngày nay, con số những người có đạo chỉ là một con số nhỏ. Nếu những người có đạo cứ khư khư với đầu óc tự tôn và độc tôn thì họ sẽ trở thành lẻ loi, sẽ bị cô lập giữa xã hội. Còn nếu những người có đạo biết thực hành nguyên tắc của Đức Giêsu đề ra thì họ sẽ sống chan hoà với những người khác, sẽ có rất nhiều cơ hội để cùng với những người khác thực hiện biết bao nhiêu điều tốt mà Chúa muốn họ làm.

Vả lại, Chúa đâu phải chỉ muốn cho những người có đạo làm việc tốt, mà Chúa muốn cho mọi người đều làm việc tốt. Chúa cũng đâu có cần những người có đạo chúng ta khi làm được một việc tốt thì phải dán nhãn hiệu đạo lên việc tốt đó, phải ký tên mình lên việc tốt đó. Điều mà Chúa muốn là có những việc tốt đã được làm.

Chúng ta hãy cố gắng sống theo tinh thần Tin Mừng Chúa: đừng ganh tị, đừng giữ đầu óc bè phái... nhưng cố gắng sống chan hoà với mọi người, cùng với mọi người thực hiện những việc tốt, những việc làm có ích cho tha nhân, cho xã hội.

HỌC HỎI LINH ĐẠO

Bài 68

TÌM HIỂU TÔNG CHIẾU DUNG NHAN LÒNG XÓT THƯƠNG

(Tiếp theo)

Lm. Giuse Tạ Huy Hoàng

Dẫn vào

Đại dịch *Covid-19* đang “tung hoành” trên thế giới; tại Việt Nam, so với các lần bùng phát trước, đại dịch với biến chủng *Delta* trong “lần bùng phát này” tỏ ra hung hãn hơn rất nhiều.¹ Chính trong lần này – với lời mời gọi của “*Thư mục vụ trong hoàn cảnh giãn cách*” đề ngày 31-5-2021, và gần đây là lời khích lệ mạnh mẽ trong “*Thư mục vụ...*”² đề ngày 27-7-2021 của Đức Tổng Giám mục Giu-se Nguyễn Năng – Chương trình Lan tỏa Yêu Thương 2021 (LTYT 2021) của Giới Doanh Nhân Công Giáo (DNCG) thuộc TGP. Sài Gòn-TP. HCM đã mau mắn hưởng ứng với các hoạt động tích cực, để phục vụ những người “đang gặp khó khăn đau khổ” vì Đại dịch *Covid-19*. Đến nay, DNCG đã bước vào “Đợt 3” (bắt đầu từ ngày 02-8-2021).³

¹ Theo Cơ quan Y tế Công cộng Anh Quốc (*PHE*), khi nhiễm biến chủng *Delta*, người đã được tiêm vắc-xin *Covid-19*, vẫn có thể làm lây bệnh cho người khác dễ dàng như những người chưa tiêm (x. <https://tienphong.vn/them-dau-hieu-dang-lo-ve-bien-chung...>).

² Nguyễn Năng, *Thư mục vụ kính gửi quý cha và cộng đồng Dân Chúa Tổng giáo phận* (27-7-2021).

³ Đợt 1 (03-6-2021) và Đợt 2 (05-7-2021) lần lượt kết thúc với tình bác ái “huynh đệ, đồng bào”. Việc trợ giúp cho những anh chị em nghèo vì ảnh hưởng của *Covid-19* có những kết quả cụ thể như sau: (1) 142 đơn vị (các giáo xứ + một ít dòng tu) đã nhận các phần quà cho người nghèo trong 9 tuần: 122.170 phần (trung bình: 13.575 phần / tuần; mỗi phần: 77.000đ / 5kg); tổng trị giá thành tiền của các phần gạo đã trao tặng là: 8.791.093.850 đồng; (2) Trong khi đó, (a) tổng số tiền đã nhận là: 8.889.870.000 đồng; (b)

Theo đó, mượn ngay khung cảnh suy niệm của “*Misericordiae vultus*, số 17,5-8” của tháng này, chúng ta hãy suy nghĩ, phản tỉnh... và hiện thực hóa về “một thời điểm đặc biệt để cử hành và cảm nghiệm lòng thương xót của Chúa”;⁴ để “tái khám phá ra dung mạo đầy thương xót của Chúa Cha”;⁵ để thưa cùng Chúa “Ôi lạy Chúa, Ngài là Thiên Chúa không chấp điều bất công và sẵn lòng tha thứ tội lỗi, là Đấng không giận mãi nhưng bằng lòng tỏ tình xót thương”.⁶ Tại sao thế? Như suy tư của ngôn sứ Mi-kha, câu trả lời sẽ không quá khó đối với những ai khiêm tốn nhận ra rất nhiều thứ tội hiện nay của nhân loại và của chính mình; đồng thời thành tâm thiện chí cầu nguyện: “Lạy Chúa, Chúa sẽ trở lại và tỏ lòng thương xót dân Ngài”;⁷ mà thật vậy, “Chúa sẽ chà đạp dưới chân tội lỗi chúng con và ném chúng xuống đáy biển (x. *Mk 7,18-19*)”.⁸

***Misericordiae vultus*, số 17,1-5**

17. Người ta cũng cần sống Mùa Chay trong Năm Thánh này cách sốt sắng hơn, như một thời điểm đặc biệt để cử hành và cảm nghiệm lòng thương xót của Chúa. (APV 17,1) Biết bao nhiêu trang Sách Thánh rất thích hợp cho suy niệm trong những tuần Mùa Chay để giúp chúng ta tái khám phá ra dung mạo đầy thương xót của Chúa Cha! (APV 17,2) Chúng ta có thể lặp lại những lời của ngôn sứ Mi-kha và biến những lời này thành lời của mình: Ôi lạy Chúa, Ngài là Thiên Chúa không chấp điều bất công và sẵn lòng tha thứ tội lỗi, là Đấng không giận mãi nhưng bằng lòng tỏ tình xót thương. (APV 17,3) Lạy Chúa, Chúa sẽ trở lại và tỏ lòng thương xót dân Ngài. (APV 17,4) Chúa sẽ chà đạp dưới chân tội lỗi chúng con và ném chúng xuống đáy biển (x. *Mk 7,18-19*). (APV 17,5)

Chút suy tư

các hiện vật đã nhận (và đã trao): 14,5 tấn gạo + 500 hộp khẩu trang (mỗi hộp 50 cái) + 10.500 chai *GeI* (rửa tay sát khuẩn) + 200 thùng mì gói.

⁴ APV 17,1.

⁵ APV 17,2.

⁶ APV 17,3.

⁷ APV 17,4.

⁸ APV 17,5.

Không chỉ có các vị DNCG như nói ở trên, mà tất cả chúng ta, những Ki-tô hữu bình thường, mặc dù vẫn đang còn rất nhớ lời giảng lễ ngày 04-7-2021 của Đức Tổng Giám mục Sài Gòn: "... thành trì cuối cùng là gia đình cũng đang bị *Covid* phá hoại", chúng ta vẫn cảm thấy xúc động, thấy bản thân may mắn được mời gọi hãy "tích cực hơn, năng động hơn, dẫn thân hơn, nhiệt tình hơn, để giúp đỡ những người đang gặp khó khăn đau khổ...".⁹ Đặc biệt, câu Lời Chúa dành cho các tông đồ năm xưa cũng dành cho tất cả chúng ta hôm nay: "Chính anh em hãy cho họ ăn đi" (Mc 6,37).

Thật vậy, nếu Chương trình LTYT 2021 mà các DNCG đang thực hiện với những việc làm rất thiết thực: "trao tặng các phần gạo cho những người đang cần đến", thì chúng ta dù không phải là doanh nhân vẫn rất nên tham gia (nếu có thể). Dù đó có thể chỉ là "hai đồng kẽm của bà góa". Của ít lòng nhiều mà! Bởi lẽ, chính Đức Tổng cũng đã nhắc lại một ý tưởng rất "Tin-Cậy-Mến", căn cứ vào Lời Chúa: "... anh chị em chỉ là 'năm chiếc bánh và hai con cá', nhưng trong khi chúng ta làm tính chia, chính Chúa sẽ lại làm tính nhân".¹⁰ Và lại, lời cầu nguyện chân thành, tâm tình hy sinh, cậy trông, phó thác vào tình yêu xót thương của Chúa mới là động lực lớn nhất mà Chương trình LTYT muốn làm tỏa lan trong cộng đồng, không phân biệt lương hay giáo, sang hay hèn, giàu hay nghèo.

Cùng với những việc làm cụ thể để nâng đỡ nhau trong đời như thế, chúng ta còn phải luôn trông cậy vào chính ân sủng dồi dào Chúa ban, tích cực sống thực nghiệm trong đời mình về lòng thương xót vô biên của Thiên Chúa: "Gánh nhau trong đời... / ai ơi khóc / Để ta cùng học... / biết thương nhau / Để ai đi mau / tập đi chậm / Để những âm thầm / được lắng nghe / Gánh vì nặng nhẹ / mất cân đối / Mong hết đời tôi / yêu công bằng / Mong kẻ đắc thắng / chia chiến bại / Mong một tương lai / chuộng hòa bình".¹¹

Để kết

⁹ Nguyễn Năng, *Thư mục vụ...* (27-7-2021), số 2.

¹⁰ *Ibid.*, số 4.

¹¹ BHvNB, *MVNN: Hiểu và sống Tin-Cậy-Mến...*, T3, 502.

Hãy quyết tâm, khi thưa cùng Chúa: “Ôi lạy Chúa, Ngài là Thiên Chúa không chấp điều bất công và sẵn lòng tha thứ tội lỗi, là Đấng không giận mãi nhưng bằng lòng tỏ tình xót thương”,¹² chúng ta sẽ không chỉ nói suông. Đồng thời, cũng hãy tin chắc rằng, Thiên Chúa luôn tỏ lòng xót thương; lòng xót thương của Chúa có địa chỉ rõ ràng nơi những ai nhận ra “... thời điểm đặc biệt để cử hành và cảm nghiệm lòng thương xót của Chúa”;¹³ nơi những ai khi “tái khám phá ra dung mạo đầy thương xót của Chúa Cha...”¹⁴ thì: “Gánh mơ bình minh / “chào buổi sáng” / Mây trời quang đãng / tươi tắn thơ / Mây lưu giấc mơ / thanh nữ giới / Mây giữa lưng trời / thanh nam bay / Gánh vì dịp may / xóa vận rủi / Quyết không lườn cúi / sống hiên ngang / Quyết thôi ra dáng... / đừng kẻ cả / Quyết buông trưởng giả / bỏ thói sang / Gánh trong bể bàng / vẫn kiên vững / Vẫn là thế đứng / một đức tin / Vẫn tròn phước tín / Tin-Cậy-Mến / Vẫn vẹn ân đền / Cậy-Mến-Tin”.¹⁵

11-8-2021, GTHH

Ý CẦU NGUYỆN CỦA ĐỨC THÁNH CHA PHANXICÔ

Tháng 9/2021

CẦU CHO MỖI NGƯỜI LUÔN SỐNG THÂN THIỆN VỚI MÔI TRƯỜNG

Xin cho Hội Thánh lãnh nhận từ Chúa Thánh Thần ân sủng và sức mạnh để tự canh tân dưới ánh sáng Tin Mừng.

¹² APV 17,3.

¹³ APV 17,1.

¹⁴ APV 17,2.

¹⁵ BHvNB, *MVNN: Hiểu và sống Tin-Cậy-Mến...*, T3, 503.

DIỄN ĐÀN**VINH DỰ THẮNG CHÍN**

Trâm Thiên Thu

*Con Yêu Chịu Chết Cứu Độ Nhân Thế
Đức Mẹ Hy Sinh Thông Phần Khổ Đau*

Đau khổ và Thập Giá là “nét riêng” của Thắng Chín. Đó là nỗi buồn đặc trưng, nhưng lại là niềm vinh dự của tín nhân: “Ước chi tôi chẳng hãnh diện về điều gì, ngoài thập giá Đức Giêsu Kitô, Chúa chúng ta!” (Gl 6:14).

Lễ Suy Tôn Thánh Giá và lễ Đức Mẹ Sầu Bi nhắc nhở tín nhân vâng theo Thánh Ý Chúa qua những nỗi đau khổ hằng ngày: vác thập giá của mình để cùng Đức Mẹ theo chân Chúa Giêsu trên Đường Thập Giá tới Đỉnh Đồi Sọ.

Trên Đỉnh Cao Đau Khổ, Chúa Giêsu cũng nói với mỗi chúng ta như đã nói với Tông đồ Gioan: “*Đây là Mẹ của con*” (Ga 19:27). Đức Mẹ không chỉ đau khổ vì người ta hành hạ Con Yêu Giêsu, Đức Mẹ cũng đã và đang đau khổ vì mỗi chúng ta.

Sống trên đời này, ai cũng bị đau khổ vây quanh. Một số người đau khổ dữ dội, một số đau khổ ít thôi, nhưng mọi thứ đau khổ đều có thật, và có thể “loại bỏ” đau khổ bằng cách tín thác vào tình yêu vô hạn và lòng thương xót của Thiên Chúa.

Thiên Chúa để cho chúng ta chịu đau khổ vì muốn chúng ta nên giống Con Yêu Dấu của Ngài qua lăng kính yêu thương của Ngài, và làm giảm bớt đau khổ của người khác: “*Anh em hãy mang gánh nặng cho nhau, như vậy là anh em chu toàn luật Đức Kitô*” (Gl 6:2). Thánh Phaolô xác định: “*Thiên Chúa làm cho mọi sự đều sinh lợi ích cho những ai yêu mến Người, tức là cho những kẻ được Người kêu gọi theo như ý Người định*” (Rm 8:28). Thiên Chúa đem lại điều tốt cho những ai thực sự yêu mến Ngài.

Chắc chắn không có gì trên thế gian này xảy ra nếu Thiên Chúa không cho phép xảy ra – cả trong quá khứ, hiện tại và tương lai. Ngài sẽ không cho phép điều gì đó xảy ra nếu Ngài không sử dụng tình huống đó để sinh ích lợi cho chúng ta. Thánh Ý Ngài mầu nhiệm khôn lường.

Có lẽ chúng ta viễn tưởng về thế giới, lịch sử, và ngay cả cuộc sống của chúng ta nữa. Nhưng Kinh Thánh nói: *"Người dò thấu vực thẳm và cõi lòng nhân thế, hiểu rõ toan tính của con người, vì Đấng Tối Cao am tường tất cả và đưa mắt nhìn các dấu hiệu thời gian. Người công bố dĩ vãng và tương lai và mặc khải dấu vết của những điều bí ẩn. Không một ý nghĩ nào Người không thấu suốt, chẳng một lời nào là bí ẩn đối với Người"* (Hc 42:18-20).

Chúng ta quên rằng Thiên Chúa có "thần nhãn" về cuộc đời của mỗi người và muốn mọi người tìm thấy sự viên mãn nơi Ngài. Chúng ta không biết rằng Ngài biết chẳng có gì trong sự hiện hữu của chúng ta xứng đáng hơn sự viên mãn này, và ngay cả sự đau khổ tạm thời của chúng ta cũng đáng chịu, nếu đau khổ giúp chúng ta đạt đượcƠn Cứu Độ.

Như vậy, Thiên Chúa có làm cho chúng ta đau khổ để cứu chúng ta? KHÔNG. Ngài tốt lành tuyệt đối, không tạo nên đau khổ, nhưng Ngài vẫn để cho chúng ta đau khổ để Ngài cứu chúng ta, vì Ngài thấy đau khổ chúng ta chịu không quan trọng bằngƠn Cứu Độ. Đau khổ xảy ra tại chính chúng ta, tại người khác, hoặc tại thế giới xung quanh chúng ta, đau khổ xảy ra bởi những con người đầu tiên và nhiều người khác sau đó.

Thiên Chúa là tình yêu (1Ga 4:8 & 16). Nhân loại được tạo nên bởi tình yêu, trong tình yêu, và vì tình yêu, để yêu thương và được thương yêu. Tuy nhiên, tình yêu không thể ép buộc. Tình yêu phải được trao tặng và được đón nhận một cách tự nguyện, hoặc chúng ta chỉ là những robot được lập trình thay vì những con người tự do và có quyền chọn lựa. Với quyền tự do đó, chúng ta có thể chọn đúng hay sai, vì chọn sai mà chúng ta đau khổ.

Thiên Chúa "dò thấu vực thẳm và cõi lòng nhân thế, hiểu rõ toan tính của con người, vì Đấng Tối Cao am tường tất cả và đưa mắt nhìn các dấu hiệu thời gian" (Hc 42:18). Ngài biết rõ mỗi chúng ta: *"Lạy Chúa, Ngài dò xét con và Ngài biết rõ, biết cả khi con đứng con ngồi. Con nghĩ tưởng gì, Ngài thấu suốt từ xa, đi lại hay nghỉ ngơi, Chúa đều xem xét, mọi nẻo đường con đi, Ngài quen thuộc cả. Miệng lưỡi con chưa thốt nên lời, thì lạy Chúa, Ngài đã am tường hết"* (Tv 139:1-4).

Thánh Phaolô nói: *"Không một thử thách nào đã xảy ra cho anh em mà lại vượt quá sức loài người. Thiên Chúa là Đấng trung tín:*

Người sẽ không để anh em bị thử thách quá sức; nhưng khi để anh em bị thử thách, Người sẽ cho kết thúc tốt đẹp, để anh em có sức chịu đựng” (1Cr 10:13). Thiên Chúa biết rõ điều gì vừa đủ hoặc quá mức đối với chúng ta, đặc biệt là có ích lợi cho linh hồn chúng ta.

Đúng vậy. Thiên Chúa yêu thương chúng ta vô cùng, không để chúng ta đau khổ quá sức chịu đựng. Trong Phúc Âm, Chúa Giêsu đặt vấn đề rằng người cha không thể đưa con rắn cho đứa con khi nó xin con cá, hoặc đưa cục đá khi nó xin bánh (Mt 7:9-10; Lc 11:11-12). Thiên Chúa là Cha nhân lành, đôi khi có vẻ như Ngài cho chúng ta cục đá và con rắn, nhưng trong thực tế, chúng ta vẫn được bánh và cá hơn cả những gì chúng ta mong đợi.

Thực sự Thiên Chúa muốn ban cho chúng ta theo mọi ước muốn của chúng ta, nhưng cõi lòng mờ ám của chúng ta đầy những ước muốn xấu xa khiến chúng ta xa cách Thiên Chúa và Ôn Cứu Độ. Do đó, Ngài cần thay đổi tâm hồn chúng ta, tái định hướng chúng ta, để làm cho chúng ta mãn nguyện hoàn toàn. Lo lắng, buồn phiền, đau khổ, khó chịu, chết chóc,... những thứ này nhắc chúng ta nhớ mình là phàm nhân và luôn cần Ngài.

Thiên Chúa cho biết: *"Nếu các người vẫn không chịu để Ta sửa dạy, mà cứ chống Ta, thì Ta cũng vậy, Ta sẽ chống các người và Ta cũng sẽ đánh phạt các người gấp bảy lần vì tội lỗi các người. Ta sẽ giáng xuống các người lưỡi gươm báo oán để rửa hận cho giao ước. Các người sẽ rút cả vào trong các thành của các người, nhưng Ta sẽ gửi ôn dịch đến giữa các người, và các người sẽ bị trao vào tay kẻ thù. Nếu các người vẫn không chịu nghe Ta mà cứ chống Ta, thì Ta sẽ nổi cơn lôi đình chống các người và Ta cũng sẽ sửa phạt các người gấp bảy lần vì tội lỗi các người"* (Lv 26:23-25, 27-28). Khiêm nhường ghi nhớ như vậy giúp chúng ta đến gần Thiên Chúa theo cách thức cần thiết. Để đáp lại, Ngài ban cho chúng ta mọi thứ cần thiết khác.

Nhưng hãy nhớ kỹ điều này: Chúng ta có thể sống mỗi ngày trong sự thỏa mãn mà Thiên Chúa cung cấp cho chúng ta, hôm nay và ngày mai. Thực sự chúng ta có thể sống bình an với những gì cần thiết mà chúng ta sở hữu bằng cách nào đó. Chúng ta biết rằng đó là chính Thiên Chúa trao ban cho chúng ta, chứ chúng ta chẳng làm được gì và chẳng có gì.

Có lần ma quỷ nói với Thánh Catarina Siena: *"Nếu bà không chiều theo chúng tôi thì chúng tôi sẽ chẳng giảm bớt những cuộc tấn công cho đến ngày bà chết"*. Bà trả lời: *"Tôi đã quyết chọn đau khổ làm nguồn sức mạnh của tôi. Điều đó chẳng gian truân gì đối với tôi, nhưng đúng hơn là một niềm vui, tôi sẵn lòng vì Đấng Cứu Độ mà chịu đựng tất cả những gì các người gây ra cho tôi, trong thời gian bao lâu tùy Chúa muốn"*.

Đau khổ là lĩnh vực khó hiểu trong đời sống. Nó khiến nhiều người xa rời đức tin và tìm kiếm an ủi nơi những thứ khác. Tuy nhiên, chỉ qua Thiên Chúa thì chúng ta mới có thể vượt qua đau khổ. Thánh Teresa Hải Đồng là tấm gương sáng. Chị có thể dùng tình yêu để biến đổi đau khổ. Chị hiểu giá trị của việc Chị chịu đau khổ để cứu các linh hồn. Và lại, Chị yêu mến Thiên Chúa và các linh hồn đến nỗi Chị nói rằng Chị không còn cảm thấy đau khổ khi Chị hiểu được ý nghĩa phía sau những nỗi đau khổ hằng ngày.

Chính Chúa Giêsu đã nói với Thánh Faustina: *"Con hãy chấp nhận mọi đau khổ với lòng yêu mến"*. Bằng cách ghi nhớ lời dạy của Chúa Giêsu, chúng ta có thể tìm thấy trong đau khổ có những cơ hội phát triển nhân đức và mở cánh cửa tâm linh để ân sủng tuôn trào vào linh hồn chúng ta. Nguồn ân sủng này sẽ biến đổi chúng ta. Nhưng trước tiên, chúng ta phải thay đổi cách thức và thái độ đối với sự đau khổ, đặc biệt là cách thức và thái độ của chúng ta đối với những đau khổ trong cuộc sống đời thường.

Thánh Teresa Hải Đồng nhắn nhủ: *"Nếu bạn muốn cảm nhận và có sức thu hút đối với đau khổ, đó là bạn đang tìm kiếm sự an ủi, vì khi chúng ta yêu cái gì thì đau khổ biến mất"*. Tuy nhiên, có điều này cần lưu ý: *"Đôi khi ma quỷ xúi giục các linh hồn ham hố một nhân đức hoặc một việc đạo đức nào đó đến lạ kỳ, để họ thực hiện việc ấy cách cuồng nhiệt; rồi nó làm họ đâm ra chán nản đến độ chênh mảng với mọi sự vì mệt mệ và ngao ngán. Chúng ta cần phải thẳng vượt cả chiếc bẫy này lẫn chiếc bẫy kia"* (Thánh Catherine Bologna).

Lạy Thiên Chúa chí thánh, vì cuộc khổ nạn đau thương của Chúa Giêsu Kitô, xin Cha thương xót chúng con và toàn thế giới. Kính lạy Máu Thánh Chúa Giêsu, xin cứu độ chúng con. Amen.

THÁNH TERESA CALCUTTA, NGƯỜI MẸ LÒNG THƯƠNG XÓT

Lm. Daminh Nguyễn ngọc Long

Vị nữ tu Teresa thành Calcutta qua đời ngày 05.09.1997 đã được Hội Thánh tôn phong lên hàng Chân Phước ngày 19.10.2003, và ngày Chúa Nhật 04.09.2016 được tôn kính trên bàn thờ trong Hội Thánh Công Giáo là đấng Hiển Thánh.

Cuộc đời 87 năm trên trần gian của mẹ Thánh Teresa gắn bó với số phận của những người nghèo vừa về miếng ăn lương thực, quần áo, thuốc men chữa bệnh, nhà cửa, và vừa về giá trị nhân phẩm con người cùng đau khổ tinh thần của họ nữa.

1. Gia đình, nơi nuôi dưỡng lòng thương xót

Mẹ Thánh Teresa mở mắt chào đời bên nước Albania, vùng phía Đông Âu châu, nằm trong liên bang Nam Tư Cộng sản cũ thời Thống Chế Tito. Albania là một nước nhỏ, đại đa số dân cư theo Hồi giáo, đạo Công Giáo chỉ là một thiểu số trong xã hội này. Gia đình Mẹ Teresa là một gia đình khá giả nếp sống bậc trung lưu có cuộc sống hạnh phúc, theo đức tin Công Giáo truyền thống đạo đức.

Buổi sáng nào người mẹ gia đình Drana của Teresa cũng đều đưa ba người con của bà đi nhà thờ đọc kinh cầu nguyện dâng Thánh lễ. Buổi chiều tối gia đình tụ tập lại lần chuỗi mân cô, dù bận rộn hay có khách. Vì với gia đình đó là điều quan trọng hơn cả.

Ngay từ khi con còn nhỏ, người mẹ gia đình Drana đã dạy các con mình sống bác ái lòng thương xót theo phương hướng Phúc âm của Chúa: “Những gì các con làm cho một người bé nhỏ hèn mọn nhất trong các con, chính là các con làm cho Thầy” (Mt 25, 40).

Rồi hằng tuần, người mẹ Drana của Teresa có thói quen thăm hỏi những người bệnh nạn trong khu phố, và mang cho những người nghèo quần áo cũng như thực phẩm cần thiết. Bà muốn con mình ngay từ nhỏ đã biết cùng đồng hành với những người như thế. Bà thường nói với các con mình: “Các con có phúc lắm, có nhà ở đẹp, có đầy đủ lương thực và quần áo. Các con không thiếu gì. Nhưng các con không được quên có nhiều người phải sống trong hoàn cảnh thiếu ăn, có những trẻ em không có quần áo, khi đau bệnh, chúng không có thuốc trị bệnh cần thiết để chữa bệnh”.

Đời sống gương sáng của người mẹ Drana đã ghi khắc dấu vết sâu đậm trong tâm khảm đời sống của Teresa ngay từ nhỏ. Có lần Teresa lúc nhìn lại thời nhỏ còn ở nhà với mẹ mình đã tâm sự: “Tôi không biết phải nói gì hơn nữa, gương sống của mẹ tôi, hay nếp sống đạo đức chăm chỉ đi nhà thờ cầu nguyện của mẹ tôi đóng vai trò ảnh hưởng rất quan trọng cho ơn kêu gọi của tôi trưởng thành chín mùi”. Chính trong bầu khí chan chứa lòng thương xót đó của gia đình với những người chung quanh, Teresa đã lớn lên và trở thành vị Thánh, người mẹ lòng thương xót sau này giữa lòng xã hội con người.

2. Con đường lòng thương xót

Lúc Teresa lên 12 tuổi đã cảm nghiệm thấy mình có ơn kêu gọi vào sống tu trì trong nhà Dòng, và còn hơn thế nữa cảm nghiệm ra ơn kêu gọi trở thành một nhà truyền giáo sang Ấn Độ, bên Á Châu.

Năm 18 tuổi Teresa đã nói với mẹ mình và cha sở ý muốn đi truyền giáo sang Bengale bên Ấn Độ để cùng làm việc với các Cha Dòng Tên Chúa Giêsu đang sinh sống nơi đó. Nhưng để thực hiện được ý muốn đó, Teresa phải nhập Dòng Đức mẹ Loreto ở bên Dublin nước Ái Nhĩ Lan. Các nữ tu dòng Đức mẹ Loreto thời đó cũng đang hoạt động truyền giáo bên Bengale.

Teresa nghe theo tiếng gọi con đường đó và trở thành nữ tu của Dòng Loreto, rồi năm 1928 được sai sang Ấn Độ đến vùng Himalaja sống thời gian nhà tập tu luyện, sau đó đến Calcutta học thêm và trở thành cô giáo môn lịch sử, địa lý trường trung học St. Mary's High School của nhà Dòng.

Nữ tu Teresa làm công việc trí thức dạy học ở trường học nội trú với nhiệt tâm đầy đủ trách nhiệm, nhưng tâm hồn luôn nghĩ đến việc truyền giáo cho những người nghèo nhất nơi những người nghèo bên Ấn độ, mà vị nữ tu ngày đêm ấp ủ hoài bão lúc nào cũng mơ tưởng mong muốn được sống được làm. Vị Nữ tu Teresa tâm sự: “Tôi là cô giáo, đây là một nếp sống mới với tôi. Ngôi nhà trường nội trú này rất đẹp cùng thuận lợi cho các học sinh. Tôi yêu thích việc dạy học. Tôi chịu trách nhiệm trông coi cả nhà trường, các nữ học sinh yêu mến tôi...”.

Nhưng trong khu nhà trường nội trú đó, vị nữ tu Teresa không gặp được một ai là người nghèo đói bị bệnh hoạn, bị bỏ rơi ngoài đường phố.

Ngày 10 tháng Chín 1946, nữ tu Teresa đáp xe lửa đi Darjeeling vùng phía Tây Bengale, nơi xưa kia Teresa đã sống thời gian nhà tập, đi tĩnh tâm. Khi xe lửa đến nhà ga thành phố Calcutta, vị nữ tu cô giáo trường nội trú nhìn thấy tận mắt cảnh từng đám đông người nghèo, người đau khổ thiếu thốn nghèo khổ, bệnh tật đi què sống chen chúc vất vưởng ngoài đường, những bà mẹ trẻ bồng bế con không quần áo trên lưng, trên vai ăn xin ngoài phố xá... thật là một cảnh hãi hùng thương tâm với vị nữ tu trẻ tuổi Teresa. Tâm hồn vị nữ tu Teresa bồi hồi dao động vì cảnh tượng quá thương tâm như thế.

Tâm hồn con mắt vị nữ tu Teresa càng mở ra to lớn hơn, và nữ tu Teresa đã có quyết định quay ngược lại với ơn kêu gọi mà chị đã cảm nghiệm được từ lúc còn ở quê nhà bên Albania: muốn trở thành nhà truyền giáo sống cho người nghèo khổ cùng cực bên Ấn Độ!

Chính mẹ Thánh Teresa sau này đã tâm sự nói về quyết định quay ngược lại tận căn rễ của mình: “Trong đêm hôm đó mắt tôi đã mở ra nhìn thấy cảnh thương tâm cùng cực của con người nghèo khổ xấu số, và tôi cảm thấy tận sâu thẳm sự gì là căn bản ơn kêu gọi của tôi. Đó là tiếng gọi mới của Chúa nói với tôi, một ơn kêu gọi trong lòng ơn kêu gọi. Chúa kêu gọi tôi không được từ bỏ đời sống là nữ tu, nhưng hãy thay đổi nếp sống. Có thể mới phù hợp nhiều hơn với tinh thần phúc âm, với tinh thần truyền giáo, mà Chúa ký thác ban gửi cho tôi... Tôi cảm nghiệm ra rằng Chúa muốn tôi bỏ

nếp sống thanh bình yên lặng tiện nghi nhà Dòng của tôi, mà đi ra ngoài đường sống phục vụ những người nghèo khổ. Với tôi sứ mạng đã rõ ràng: Tôi phải đi ra khỏi nhà Dòng và sống với những người nghèo khổ cùng cực. Chúa đã gọi tôi đến sống với những người không có sự gì ở thành phố Calcutta này.... Cuộc tĩnh tâm của tôi ở Darjeeling là những ngày suy nghĩ về sứ mạng ơn kêu gọi mới của tôi, mà tôi đã tiếp nhận trên đường tới đây. Sau đó về lại Calcutta, tôi quyết định thay đổi nếp sống đời tu". Con đường dẫn thân cho lòng thương xót với con người cùng khổ, cùng đing trong xã hội Calcutta bên Ấn Độ bắt đầu từ quyết định thay đổi ra đi đến với họ của mẹ Thánh Teresa.

3. Nhà Dòng lòng thương xót: Dòng thừa sai bác ái.

Con đường thay đổi nếp sống của nữ tu Teresa để ra đi sống với và cho người nghèo cùng khổ không đơn giản dễ dàng. Vì phải vượt qua những chặng thử thách có phép chấp thuận của nhà Dòng Loreto cho nữ tu Teresa ra đi, phép của Đức Giám Mục Calcutta, phép của Thánh bộ giáo sỹ tu sỹ bên Roma, và sau cùng phép phê chuẩn của Đức Thánh Cha cho mẹ Teresa lập Dòng mới như mẹ thỉnh nguyện xin.

Sau những năm tháng khảo sát điều tra, ngày 7.10.1950 Tòa Thánh đã phê chuẩn chấp thuận cho mẹ Teresa thành lập Dòng Thừa sai bác ái bên Calcutta Ấn Độ để giúp phục vụ người nghèo khổ cùng cực trong xã hội.

Thế là ơn kêu gọi phục vụ truyền giáo cho người nghèo của mẹ Teresa về phương diện pháp lý theo luật đạo thành sự.

Ơn kêu gọi hoài bão lòng mong ước đến sống truyền giáo lòng thương xót giữa những người nghèo khổ, mà mẹ Teresa đã đón nhận ơn soi sáng từ Thiên Chúa nguồn tình yêu thương, giờ đây thành hiện thực cho đời mẹ.

Như các Dòng truyền thống trong Hội Thánh Công Giáo, Dòng của Mẹ Teresa cũng có ba lời khấn: khó nghèo, vâng lời và khiết tịnh, ngoài ra Dòng còn buộc các chị em nữ tu lời khấn thứ tư nữa: sống vị tha bác ái thương người.

Mẹ Teresa, vị sáng lập Dòng Thừa sai bác ái tâm sự: "Chúng tôi có trách nhiệm bốn phận với lời khấn phục vụ cho hết mọi người

không đòi hỏi thù lao được trả công. Lời khấn này có nội dung là chúng tôi không làm việc phục vụ cho người giàu có, không làm việc vì thù lao tiền bạc, chúng tôi không được nhận tiền bạc thù lao”.

Dòng Thừa sai bác ái của Mẹ Teresa chọn áo Sari dài phủ kín thân thể của phụ nữ Ấn Độ vẫn thường mặc hằng ngày. Áo Sari màu trắng bằng vải thô, bên vành áo có ba vạch màu xanh da trời nói lên ý nghĩa màu của bầu trời. Phía bên trái áo Dòng Sari có gắn cây Thánh Giá Chúa Giêsu, để nhắc nhở người nữ tu nhớ đến Chúa Giêsu.

Mẹ Teresa cắt nghĩa về áo dòng Sari: “Chiếc áo Dòng Sari giúp người nữ tu cảm nhận mình là người nghèo giữa những người nghèo, nhận ra mình cũng là người bệnh tật đau khổ, là trẻ em, là những người già yếu bị bỏ rơi. Và với chiếc áo Dòng Sari cùng chia sẻ đời sống không có gì thừa tự để lại cho thế giới”.

Chiếc áo Dòng áo Sari hèn mọn theo kiểu của người phụ nữ bình dân trong xã hội Ấn Độ nói lên sâu đậm căn tính lòng thương xót cùng đồng cảm với con người của Dòng Thừa sai bác ái do mẹ Thánh Teresa sáng lập.

4. Dụng cụ lòng thương xót

Mẹ Thánh Teresa lúc còn sinh thời đã thuật kể lại về nhà Dòng Thừa sai bác ái phục vụ cho người nghèo, trẻ con, người bệnh tật bị bỏ rơi trên toàn thế giới: Dòng chúng tôi có 3.500 chị em nữ tu nơi 95 quốc gia với 445 nhà, chúng tôi càng cần thêm nhiều ơn kêu gọi nữa do Chúa gửi đến...

Chúng tôi là dụng cụ của Thiên Chúa. Những công việc phục vụ cho bác ái tình yêu là những công việc phục vụ cho hòa bình. Chúng tôi không bao giờ có ý nghĩ về chính trị. Chúng tôi chỉ muốn phục vụ giúp đỡ người nghèo khổ, vì họ cần đến tình yêu của chúng tôi...

Công việc dẫn thân phục vụ người nghèo, người cùng khổ là chứng từ cụ thể cho đức tin. Nó cắt nghĩa cho người người nghèo, người đau khổ về tình yêu Thiên Chúa trao tặng cho họ. Ở Ấn Độ, một phóng viên người Hoa Kỳ quan sát tôi săn sóc người bệnh bị bệnh da lở loét rất nguy hiểm, anh ta nói với tôi: “Dạ, việc như vậy

dù có cho tôi một triệu Mỹ kim, tôi cũng không làm!”. Tôi nói lại ngay: Đúng thế, tôi cũng chẳng làm dù có được một triệu Mỹ kim! Nhưng tôi làm vì tình yêu Chúa. Người nghèo khổ bệnh tật này với tôi là thân thể Chúa Giêsu Kitô... Anh phóng viên nghe thế đứng yên lặng rất mùi lòng cảm động, và hiểu nhận ra sức mạnh nào đã kêu gọi cùng thêm sức nâng đỡ việc làm của chúng tôi...

Chúng tôi luôn nỗ lực cố gắng tìm đến nơi có những người lâm vào hoàn cảnh đau khổ mà không có ánh sáng niềm hy vọng. Đó là nơi những người nghèo khổ, đói khát và bị bệnh tật, nhất là những người bị bỏ rơi sinh sống vất vưởng. Chúng tôi đến những nơi đó do Chúa sai đến và chỉ cho chúng tôi việc phải làm...

Với Mẹ Thánh Teresa và Dòng của Mẹ, cầu nguyện với Chúa là suối nguồn kín múc sức mạnh cho việc làm bác ái lòng thương xót con người mà Chúa gửi sai đến: “Ngày sống làm việc của chúng tôi đặt trên căn bản cầu nguyện. Dòng chúng tôi là Dòng chiêm niệm ở giữa lòng trần gian. Vì thế cầu nguyện là căn bản đời sống nhà Dòng. Chúng tôi luôn luôn cầu nguyện khắp mọi nơi đang khi làm việc cũng như lúc đi dọc đường. Nếu chúng tôi không liên li sống kết hợp với Chúa, chúng tôi đâu có thể có sức lực để sống dẫn thân hy sinh phục vụ được”.

Khi người ta xin Mẹ tấm thẻ địa chỉ của Dòng, Mẹ Thánh Teresa rút trong túi áo Dòng Sari ra một mảnh giấy nhỏ rẻ tiền màu xanh, trên có in dòng chữ bằng tiếng Anh:

“Chúa Giêsu vui mừng hạnh phúc đến với chúng ta,
khi sự chân thật muốn được loan truyền,
khi sự sống muốn được cho bừng lên chỗi dậy,
khi ánh sáng muốn được bật chiếu tỏa lan ra,
khi tình yêu muốn được yêu mến,
khi niềm vui muốn được tiếp tục cho đi,
khi hòa bình muốn được xây dựng lan tỏa gieo rắc”.

(Mẹ Teresa)

Xin Mẹ Thánh Teresa cầu cho chúng con!

THÁNH GIUSE, NGƯỜI CHA CHẤP NHẬN

Lm. An-tôn Nguyễn Văn Độ

Sau khi nói về đức vâng phục của Thánh Giuse, Đức Thánh Cha đề cập đến sự “chấp nhận” nơi Ngài.

Vậy chấp nhận là gì? Chấp nhận là tiếp nhận yêu cầu người khác. Chấp nhận còn có nghĩa là chấp nhận những gì xảy ra không như ý mình, tức là biết đón nhận những điều không mong muốn ập tới mình, nên sinh ra chuyện có người làm vì phải làm, vừa làm vừa hậm hực.

Sự chấp nhận nơi Thánh Giuse lại khác, Ngài hoàn toàn vâng phục thánh ý Chúa trong tin yêu phó thác. Ngài chấp nhận ý Chúa, dù khó hiểu, vì Thiên Chúa là Đấng khôn ngoan và nhân lành, nên tất cả những việc Ngài làm đều thể hiện sự khôn ngoan và nhân lành của Thiên Chúa. Ngài luôn muốn mọi sự tốt đẹp cho con người. Thánh Giuse ý thức được ý Chúa luôn tốt hảo nên Ngài chấp nhận. Cụ thể như Ngài đang do dự, bán tín bán nghi, nhưng khi được báo mộng, Thánh Giuse lập tức làm như lời sứ thần Chúa truyền đón nhận Đức Maria về nhà, rồi sang Ai cập, sau đó trở về Israel, định cư tại Nagiarét, tỉnh dậy, Thánh Giuse vâng lời và chấp nhận làm theo, kết quả là Hài Nhi Giêsu và Đức Maria được bảo toàn theo ý Chúa.

Chấp nhận với lòng tôn trọng

Đón nhận thánh ý Chúa, và vì Chúa mà đón nhận mọi người trong mọi hoàn cảnh Chúa gửi đến, không phải là một đón nhận miễn cưỡng. Nhưng đón nhận với tất cả tấm lòng, tình yêu và trân trọng.

Thánh Giuse đã chấp nhận Đức Maria một cách vô điều kiện. Đức Thánh Cha nhấn mạnh cử chỉ này khi viết: “Sự cao thượng của tâm hồn Thánh Giuse là ở chỗ những gì ngài học được từ lề luật thì ngài đã sống theo tình bác ái. Ngày nay, trong thế giới của chúng ta, nơi mà bạo lực tinh thần, ngôn từ và thân xác đối với phụ nữ đã quá rõ ràng, thì Thánh Giuse trở thành hình ảnh của một người đàn ông biết tôn trọng và tinh tế. Mặc dù không hiểu rõ mọi chuyện, nhưng ngài vẫn quyết định bảo vệ danh thơm tiếng tốt, phẩm giá và cuộc sống của Mẹ Maria. Khi ngài còn do dự không biết nên làm

gì, Thiên Chúa đã soi sáng để giúp ngài quyết định (*x. Patris Corde, số 4*).

Chủ động chấp nhận

Con đường thiêng liêng mà Thánh Giuse vạch ra cho chúng ta không phải là con đường *giải thích*, mà là con đường *chấp nhận*... Chắc chắn Thánh Giuse không cam chịu một cách thụ động, nhưng chủ động một cách can đảm và vững vàng... Thái độ của Thánh Giuse khuyến khích chúng ta chấp nhận và đón nhận người khác như họ vốn có, không có ngoại lệ, và quan tâm đặc biệt đến những người yếu đuối, vì Thiên Chúa chọn những gì yếu đuối (*x. 1Cr 1, 27*) (*x. Patris Corde, số 4*).

Chấp nhận vì đó là ý Chúa

Thánh Giuse đâu có bị buộc phải chấp nhận, Ngài chủ động với tất cả tấm lòng, tình yêu và trân trọng. Hay tin Maria mang thai, ý của Giuse là "định tâm lìa bỏ cách kính đáo" (Mt 1, 19). Nhưng ý Chúa qua lời sứ thần truyền: "*Hỡi Giuse con vua Đavít, đừng sợ đón Maria về nhà làm bạn mình!*" (Mt 1, 20). Thánh Giuse đã đón nhận không kêu ca phàn nàn. Chấp nhận không cần lý do, không cần giải thích, dù hạnh phúc hay khổ đau, vì ý Chúa là ý Ngài.

Thánh Augustinô nói, "ngay cả cái được gọi là sự dữ (*etiam illud quod malum dicitur*)". Dường như chúng ta nghe vọng lại câu trả lời thật sâu sắc của ông Gióp với người vợ, bà đã xúi giục ông phản kháng vì những điều ác mà ông phải gánh chịu: "*Chúng ta nhận được điều tốt từ tay Thiên Chúa, sao chúng ta lại không nhận điều bất hạnh?*" (G 2, 10). Theo góc nhìn rộng hơn này, đức tin mang lại ý nghĩa cho mọi biến cố, dù vui hay buồn. Thánh Giuse không tìm kiếm những lỗi tắt, mà mở rộng đôi mắt để đối mặt với thực tế và nhận trách nhiệm cá nhân về điều ấy. Ngài chấp nhận tất cả thánh ý Chúa với trọn niềm tin (*x. Patris Corde, số 4*).

Trong cuộc sống muôn màu muôn vẻ luôn xuất hiện những điều khác biệt. Những khác biệt đó có thể đến từ con người, từ những hành động, lời nói, sự vật hiện tượng... nhưng điều quan trọng là con người đón nhận và chấp nhận nó như thế nào.

Chúng ta hãy xin Thánh Giuse ơn biết nhận ra ý Chúa, để noi gương Ngài đón nhận thánh ý Chúa trong mọi lúc. Chúa có cách làm của Chúa, chắc chắn Chúa luôn muốn điều tốt đẹp cho chúng ta.

LÀM GÌ TRONG NHỮNG NGÀY PHONG TỎA?

Minh sư thường hay trêu những đệ tử suy nghĩ miên man trước khi quyết định. Ngài nói thế này: *"Những ai suy nghĩ cho đến độ chín muồi trước khi bước tới một bước thì sẽ đứng mãi trên một chân cho đến suốt đời"*.

Trò chuyện thiêng liêng:

Em gửi tin nhắn đến tôi, kèm với một bức hình một cuốn sách. *"Em mong thầy thêm lời cầu nguyện cho em, vì em đang ở trong khu cách ly tập trung. Tuy bị nhiễm Covid-19, nhưng triệu chứng không nhiều nên em có giờ đọc sách"*.

Tôi hứa sẽ cầu nguyện cho em và cả những ai đang trong cơn nguy kịch của căn bệnh khủng khiếp này. Cảm ơn em đã cho tôi có tâm tình để chia sẻ với các bạn trẻ và cho chính tôi. Số là những ngày phong tỏa cửa đóng then cài này, nhiều bạn trẻ không biết làm gì cho hết thời gian. Tệ hơn, nhiều bạn than ngán thở dài, suốt ngày với chiếc điện thoại. Chính tôi và nhiều bạn trẻ cũng muốn làm điều gì đó để cuộc sống tươi đẹp hơn. Chúng ta suy nghĩ, đắn đo rồi lại thôi...! Phải chăng tình cảnh này giống câu chuyện trên đây của cha Anthony de Mello. Bước tới hay bước lui, làm hay không làm, v.v...suy nghĩ mãi mà chưa thể đưa ra quyết định. Tới lúc nhận ra đã quá muộn màng, bởi thế mà câu "giá mà, nếu như, hoặc biết thế..." cứ được giới trẻ dùng hoài.

Bạn thân mến,

Chúng ta thử mạnh bạo một mình đưa ra những quyết định cho riêng mình trong thời gian đặc biệt này. Chỉ có bạn biết bạn muốn làm điều gì. Đừng đưa ra mục tiêu quá cao, nhưng hãy nhìn vào hiện tại của khung cảnh mình đang sống, để đưa ra quyết định. Như bạn trên đây, đọc sách là cách dễ nhất. Nếu không có sách in, lên Internet tải cuốn sách hay (dạng PDF), về đọc. Dặn với lòng trong 1-3 ngày là có thể đọc hết cuốn sách.

Thử mạnh dặn đứng lên phụ gia đình nấu ăn. Hỏi mẹ cách nấu chè, hỏi chị cách làm bánh hoặc hỏi ba cách nấu một nồi lẩu để đãi cả nhà. Lúc ấy sao nhỉ, cả nhà ngỡ ngàng với hành động của bạn?

Không sao! Nói với họ là bạn đang có nhiều giờ nên muốn làm cái gì đó. Rồi với quyết định này, bạn sẽ giúp cả nhà rộn ràng trong khuôn viên bếp núc. Hy vọng sau đó ai cũng được ăn một bữa ngon từ “tay đầu bếp” nghiệp dư chuẩn bị với rất nhiều tình yêu.

Hoặc lâu rồi bạn không gọi điện cho đứa bạn, hoặc ông bà ở xa. Hôm nay quyết định chuẩn bị tư thế để gặp họ qua điện thoại. Có thể là lời hỏi thăm, chuyện trò về cuộc sống mới như thế nào. Kể cho họ về cuộc sống trong gia đình của bạn. Tôi tin với trí thông minh của người trẻ, bạn có nhiều đề tài để tạo dựng tình thân. Xin đừng đóng cửa tâm hồn mình lúc này. May mắn vì chúng ta đang ở thời 4.0, muốn gặp ai đều có thể gọi điện cho họ được. Rồi sau cuộc trò chuyện ấy, dừng lại với Thiên Chúa để cầu nguyện cho họ.

Rồi quyết định làm gì nữa? Thử xem một thánh lễ qua mạng Online thật sốt sắng. Đó không chỉ là ngày Chúa nhật, nhưng còn là những thánh lễ ngày thường. Thay vì đến nhà thờ gặp Chúa, chính Đức Giêsu tìm đến tận mỗi gia thất của chúng ta lúc này. Một lý do đơn giản: gia đình bạn và tôi cần Chúa đến lúc này. Khi dấu hiệu đại dịch mỗi lúc một tăng, van xin Chúa hiện diện là điều cần thiết. Trong khi tham dự lễ online, xin đừng giam Chúa trong chiếc điện thoại, máy tính hoặc nơi TV. Qua những phương tiện truyền thông, chúng ta tin rằng Thiên Chúa cũng thực sự đến với mỗi người. Chẳng phải mỗi người chúng ta là một đền thờ của Chúa Thánh Thần sao? (1Cr 6, 19–20). Chẳng phải gia đình cũng là Giáo hội thu nhỏ đó sao? Dù Virus có khủng khiếp đến đâu, với Chúa và trong Chúa, hy vọng tình thế sẽ tươi sáng hơn nhiều.

Quyết định sau đây chỉ dành cho những bạn muốn phiêu lưu với Chúa: cầu nguyện. Cầu nguyện không chỉ chăm chú đọc Kinh, lần hạt Mân Côi, nhưng đó còn là đọc Lời Chúa nữa. Từ lâu bạn nghe loáng thoáng về những câu chuyện trong Kinh Thánh. Nhiều lần nghe cha giảng về bài Tin Mừng. Vậy hôm nay, tôi thử mở Kinh Thánh ra đọc xem sao (Nếu không có sách, xem theo Link này [\[1\]](#)). Cuốn sách đó là bức thư tình [\[2\]](#) mà Thiên Chúa gửi cho bạn và cho chúng ta. Nếu bạn chưa hiểu về Thiên Chúa nhiều, cứ mở Sách Thánh ra đọc, Chúa sẽ giới thiệu về chính Ngài cho bạn. Người có kinh nghiệm chia sẻ với chúng ta rằng: cần đọc Kinh thánh với tâm hồn yêu mến và lắng đọng tâm hồn để nghe được tiếng Chúa. Tiến

trình đó thường được gọi là suy gẫm, nghĩa là "để cho Chúa Thánh Thần làm thầy của bạn, bạn sẽ thấy tư tưởng của Chúa không phải tư tưởng của loài người, bạn sẽ đạt tới chiêm ngắm Thiên Chúa thật, và nhìn mọi biến cố bằng con mắt của Chúa, bạn sẽ được nếm một niềm vui dồi dào phát xuất từ sự thật" (Đức Bênêđictô XVI). Mỗi lời trong Kinh Thánh có thể là tiếng Chúa nói với bạn lúc này.

Và sau cùng, Làm gì trong những ngày này hoàn toàn phụ thuộc vào bạn. Đừng để ngày sống trôi qua vô ích. Cũng đừng để mỗi bạn tâm virus lây đi nhiều sáng kiến, những quyết định tốt của bạn. Tôi và bạn cùng nghe lại những lời của Đức Giáo Hoàng Phanxicô nhắn cho người trẻ, cho chúng ta lúc này:

"Hỡi những người trẻ, đừng bỏ mất những năm tốt nhất của tuổi trẻ, đừng ngắm nhìn cuộc sống từ ban công. Đừng lầm lẫn hạnh phúc với một chiếc ghế bành và đừng sống cả cuộc đời trước màn ảnh. Đừng trở nên cảnh tượng đau lòng của một chiếc xe phế thải. Đừng trở thành những chiếc xe đang đậu, thay vào đó hãy để cho những giấc mơ nở hoa và hãy có những quyết định tốt. Hãy mạo hiểm, ngay cả khi các con thất bại. Đừng sống sót với tâm hồn tê mê và đừng nhìn thế giới như thể các con là du khách. Hãy gây tiếng ồn ào! Hãy xua tan những nỗi lo sợ làm tê liệt các con, để các con không trở thành những xác ướp trẻ. Hãy sống! Hãy cho mình những gì tốt nhất trong cuộc sống! Hãy mở cửa lồng và hãy bay đi! Làm ơn đừng về hưu non" [3].

Giuse Phạm Đình Ngọc SJ

Nguồn: dongten.net

Tái bút: Thể dục vận động lúc này cũng là quyết định sáng suốt...

[1] <http://giaoxuvinhson.info/#> (trong đó có mục Kinh Thánh, nên đọc phiên bản của Bản dịch Việt ngữ của Nhóm Phiên Dịch Các Giờ Kinh Phụng Vụ)

[2] Soren Kierkegaard (1813-1855, triết gia Đan Mạch

[3] Tông Huấn Đức Kitô Sống số 143.

NHỮNG TRÁI TIM LIÊN ĐỐI

Mỗi người trong chúng ta, khi đến với cuộc sống trần gian ai ai cũng mang trong mình một trái tim, trái tim có từ lúc mới tự thai trong lòng mẹ, và đó cũng chính là lúc khởi nguồn của một sự sống mới. Trái tim còn đập đồng nghĩa với sự sống đang còn tiếp tục, trái tim ngừng đập nói lên sự ra đi vĩnh viễn, hay một sự kết thúc hành trình của một đời người. Nói cách khác trái tim nói lên sự sống của một đời người.

Khi nói đến trái tim, là nói đến tình yêu, và chẳng biết tự khi nào con người đã mặc cho trái tim là biểu tượng của tình yêu. Vì thế mà theo ngôn ngữ của người trẻ ngày nay thường sử dụng để ủng hộ hay hưởng ứng cho một ai đó: “thả tim”. Bên cạnh đó trái tim còn là “tâm” của mỗi người, nơi trái tim ấy phát xuất nhiều cung bậc cảm xúc vui buồn khác nhau, và vì thế nên cũng biết rung động, cũng biết xót xa hay thậm chí cùng đau với những phận người bên lề xã hội.

Sài Gòn, cái tên nghe sao thân thương và gắn bó. Có nhiều bài hát nói về Sài Gòn: “Sài Gòn đông người”, “Sài Gòn đẹp lắm”, “Sài Gòn hay lắm hai tiếng cảm ơn xin lỗi”... và nơi mảnh đất ấy đã đón chào bao người đến, nhưng cũng tiễn đưa bao người đi. Cái tên thân thương ấy hôm nay được nhắc đến nhiều hơn khi mà đã gần ba tháng trôi qua, cơn đại dịch Covid bùng phát trở lại và diễn ra trên diện rộng, nhất là nơi một thành phố lớn vốn nổi tiếng là sầm uất, ồn ào với tiếng xe người nói, nay đã quen dần với sự tĩnh lặng mà có lẽ trong dòng lịch sử chưa bao giờ có. Mọi hoạt động trở nên khép kín, thậm chí là phải dừng lại để cùng chung tay chống lại cơn đại dịch. Có thể nói mọi người, không chỉ là những người đang sống nơi thành phố này, nhưng là tất cả những người mang dòng máu của người con Việt đều đang cảm thấy đau xót trước tình hình diễn ra nơi thành phố này. Hụt hẫng có, hoang mang lo sợ không ít, nhưng tất cả đều tin rằng một ngày tươi sáng sẽ trở lại, và điều quan trọng hơn mỗi người chúng ta đang nhận thấy trong hoàn

cảnh đặc biệt này, trên quê hương Việt Nam, và nhất là nơi mảnh đất Sài Thành này vẫn còn có những trái tim đang khát khao được yêu thương và được trao thương yêu.

Nơi đây, có trái tim của vị Cha chung của Tổng Giáo Phận vẫn luôn bận khoăn, lo lắng cho đoàn chiên mình. Vị Cha chung ấy vẫn âm thầm cầu nguyện và gởi đến cộng đoàn dân Chúa những lời nhắn nhủ đầy yêu thương qua các bài giảng hay huấn từ sau các Thánh lễ online. Nơi đây, có những trái tim của những mục tử nhân lành, không thể ngồi yên nơi Giáo xứ, nhưng đã xuống đường mang trên mình bộ đồ bảo hộ để đến với anh chị em và ban phép lành cho từng gia đình. Phải chăng chính sự quan tâm và huấn giáo ấy, cùng những nghĩa cử ấy, đã phần nào củng cố đức tin và thêm sức mạnh cho anh chị em cùng nhau vượt qua cơn đại dịch này.

Nơi đây, cũng có những trái tim của các anh chị em tu sĩ trong và ngoài Công Giáo đã tình nguyện bỏ lại bộ đồ tu phục của mình để mặc lấy những bộ đồ bảo hộ, sẵn sàng đến với các bệnh nhân, dầu biết rằng hiểm nguy phía trước là điều khó có thể tránh khỏi. Tuy nhiên, cũng không thể không nói đến những trái tim của những y bác sĩ, bỏ lại sau lưng gia đình, cùng những ước vọng để ngày đêm chăm sóc những anh chị em đang bị nhiễm căn bệnh toàn cầu này.

Điều đặc biệt hơn hết, hàng triệu trái tim nơi khắp mọi miền đất nước, từ hải ngoại cho đến các tỉnh thành từ miền xuôi cho đến các vùng cao nguyên, đang hướng về mảnh đất Sài Gòn thân yêu. Những chuyến xe tiếp tế không chỉ là những nhu yếu phẩm nhưng còn chất chứa hàng triệu trái tim, những trái tim của sự liên đới trên cùng một quê hương, một dân tộc, những trái tim hiệp thông trong cùng một Giáo Hội.

Có thể nói rằng chưa bao giờ người Sài Gòn lại thương nhau đến như thế trong khoảng thời gian giãn cách xã hội như những ngày này, người ta thương nhau trong khả năng của mình với tất cả những gì mình có. Như bà góa đã dâng vào đền thờ tất cả những gì mình có với cả tấm lòng yêu mến. Những hộp cơm yêu thương, những cọng rau xanh được gởi đến những khu cách ly, những gia đình hay những người vô gia cư đang sống lầy lắt bên vệ đường, những mảnh đời không có đến một mái nhà không biết quê hương

mình ở đâu, chỉ biết rằng nơi mảnh đất này họ có thể sống dù cuộc sống ấy không được như bao người đang sống trong thành phố này. Phải chăng những hành động, nghĩa cử yêu thương mà con người dành cho nhau ấy phát xuất từ những trái tim đang đồng cảm và rung động trước những hoàn cảnh của cơn đại dịch đem lại.

Trong một chương trình với chủ đề “Ước mơ nào cho tương lai Việt Nam”, đã có một thí sinh đặt vấn đề: “Con người là sự khám phá cuối cùng mà con người muốn tìm kiếm. Hiện nay con người đã tạo ra được bộ não nhân tạo, trí tuệ nhân tạo, cơ thể nhân tạo, duy chỉ một thứ mà con Rôbốt khác với con người đó là **trái tim**, vậy trong thế giới 5.0 liệu con người có tạo ra được trái tim chẳng?”. Câu nói ấy đã để lại cho chúng ta điều cần phải suy ngẫm khi thế giới bước vào cuộc sống ngày càng hiện đại và văn minh. Tuy nhiên, thiết nghĩ chính cơn đại dịch này đã và đang trả lời cho câu hỏi đó. Trong cơn đại dịch, chúng ta nhận thấy đời người thật mong manh, có khi là dễ bị tổn thương. Con người có thể tạo ra được mọi thứ nhưng không thể tạo ra cho mình luồng hơi thở. Con người có thể tạo ra hàng triệu triệu thiết bị máy móc nhưng không thể tạo ra cho mình một nhịp đập của trái tim. Bởi trái tim là sự ban tặng của Thiên Chúa, Ngài ban cho mỗi người trái tim bằng thịt, và lưu thông bằng dòng máu yêu thương. Nơi trái tim ấy chứa một tình yêu thiêng liêng, một thứ cảm xúc khó tìm thấy nơi các thụ tạo hay của cải, vật chất khác.

Đại dịch có thể đóng băng mọi sinh hoạt của con người, thế nhưng nó không thể nào đóng cửa lòng hay làm cho trái tim ngừng những nhịp đập của tình thương, của sự liên đới, của tình hiệp nhất trong gia đình nhân loại. Thiết nghĩ sẽ chẳng có loại Vaccine nào có thể loại trừ được loại Virus này ngoài loại Vaccine của tình yêu phát xuất từ trái tim mỗi người chúng ta. Sẽ chẳng có bộ đồ bảo hộ nào chất lượng và an toàn cho bằng bộ đồ bảo hộ của sự quan phòng của Thiên Chúa. Ước mong sự tin tưởng và phó thác nơi bàn tay yêu thương của Thiên Chúa sẽ làm cho trái tim của mỗi người chúng ta liên kết trong yêu thương, cùng nhau vực dậy thành phố thân yêu này sau cơn đại dịch, cùng nhau đón chào một tương lai ngời sáng trong tình yêu Thiên Chúa Ba Ngôi.

Hoa Đồng Nội

ĐƯỜNG NÊN THÁNH

TRONG ĐẠI DỊCH COVID-19 HÔM NAY

Ngày lễ Đức Mẹ Maria Hồn Xác lên Trời có nhiều ý nghĩa quan trọng về phương diện thần học và đời sống đức tin, tôi chỉ chia sẻ một ánh sáng chợt đến khi suy niệm hôm nay. Ngày lễ này, Giáo Hội chọn đoạn Tin Mừng Đức Maria vội vã lên đường thăm viếng và giúp đỡ, chăm sóc người chị họ Elizabeth đang mang thai lúc tuổi già (Lc 1, 39-56). Thật bất ngờ và ngỡ ngàng! Ngày lễ Đức Mẹ Maria Hồn Xác lên Trời được Giáo Hội làm nổi bật với cuộc lên đường của Mẹ Maria, một mình Mẹ không ngần ngại đường xá xa xôi gập ghềnh sỏi đá của xứ Palestine để phục vụ tha nhân, cho ta thấy con đường lên đến Trời cao chính là con đường của cuộc sống đời thường, chính là con đường mà mỗi người chúng ta hàng ngày đi đến bệnh viện, trường học, công sở, đi gặp gỡ... tùy theo nhiệm vụ và nghề nghiệp của mỗi người, khi con đường đó được dệt bằng tình yêu, bằng trái tim yêu thương, bằng hành động nhân ái, bằng tấm lòng chia sẻ và liên đới. Như thế, ngày lễ Đức Maria Hồn Xác Lên Trời nhắc nhở chúng ta hướng về Trời cao, với niềm hy vọng hạnh phúc vĩnh hằng, nhưng đồng thời cũng nhắc chúng ta con đường dẫn tới Trời cao chính là con đường phục vụ, sẻ chia, liên đới trong cuộc sống đời thường hiện tại.

Giữa cơn đại dịch đang diễn biến khốc liệt trên quê hương Việt Nam, cách riêng tại Thành phố Hồ Chí Minh (TP HCM), hầu hết chúng ta phải đối diện với rất nhiều thử thách cho đời sống thường nhật về mọi mặt, kể cả khía cạnh đức tin. Tuy nhiên, dưới ánh sáng đức tin, đoạn suy niệm ngắn trên lại chiếu tia sáng cho mỗi người chúng ta hôm nay, trong hoàn cảnh này, Chúa muốn chỉ cho ta con đường hướng về Trời cao như Mẹ Maria, hay nói cách khác, con đường NÊN THÁNH hôm nay.

NHỮNG NGƯỜI TRÊN ĐƯỜNG NÊN THÁNH

Các bác sĩ (BS), y tá, nhân viên y tế đang ở tuyến đầu chống dịch, họ đang bước vào một trận chiến thực sự, luôn có nguy cơ bị phơi nhiễm và hy sinh cả mạng sống. Trong nhiều tháng liền, họ đã phải xa gia đình, cha mẹ, vợ /chồng, con thơ, để giành giật từng mạng sống của các bệnh nhân nguy kịch. Chính bản thân cũng mang nhiều nỗi lo toan và nhớ thương, nhưng các thiên thần áo trắng vẫn nỗ lực đem lại hy vọng, niềm an ủi, sức khỏe và sự sống cho người bệnh. Vâng, các vị là chứng nhân sống động của tình yêu tha nhân, huynh đệ đại đồng! Các vị đã đặt quyền lợi bản thân dưới quyền lợi của người bệnh. Các chiến sĩ áo trắng là những anh hùng thời đại. Các vị đang trên đường NÊN THÁNH!

Đã có các chiến sĩ áo trắng quy ngã, như BS Lý Văn Lượng, thuộc nhóm các bác sĩ đầu tiên ở Vũ Hán chết vì tham gia điều trị bệnh nhân COVID-19. Câu thơ Anh để lại trước khi chết là lời của Thánh Phaolô:

Tôi đã đấu trong cuộc thi đấu cao đẹp,

Tôi đã chạy hết chặng đường,

Tôi đã giữ vững đức tin,

Giờ đây tôi chỉ còn đợi vòng hoa dành cho người công chính (2Tm 4, 7-8a).

Các tu sĩ và các tình nguyện viên ở các bệnh viện chăm sóc, điều trị bệnh nhân COVID-19, các anh chị không tránh khỏi nỗi lo lắng, sợ hãi ban đầu: mới tiêm một mũi vaccine ngày hôm trước, hôm sau đã lên đường, vaccine chưa kịp phát huy tác dụng; không có chuyên môn về y khoa lại tiếp xúc trực tiếp với F0, sự an toàn của chính mình có thể gặp nguy cơ. Vâng, nỗi sợ thật bình thường và chính đáng! Các anh chị vẫn sợ nhưng một tình yêu lớn đối với Thiên Chúa và tha nhân đã giúp các anh chị vượt qua nỗi sợ để lên đường dẫn thân! Nếu ai cũng sợ và lùi bước thì ai sẽ xông pha chiến trận bảo vệ quê hương, người bệnh? Các anh chị không phải là nhân viên y tế, chỉ tham gia công tác vệ sinh phòng bệnh, thay tã, đổ bô, thay drap cho bệnh nhân, cho người bệnh ăn, và vệ sinh thân thể cho họ... công việc nhỏ nhưng với tình yêu lớn! Vâng, các

anh chị đang là chứng nhân sống động của tình yêu Thiên Chúa!
Các anh chị đang trên đường **NÊN THÁNH!**

Các công nhân vệ sinh môi trường, hàng ngày âm thầm đẩy xe rác nặng nề, tiếp xúc với rác thải dơ bẩn và nguy hiểm, để bảo vệ sức khỏe cho mọi người. Các tình nguyện viên ở tuyến đầu chống dịch, hay tham gia công tác hậu cần, đặc biệt những nơi phong tỏa, cách ly, nhóm tài xế thiện nguyện thành lập đội xe cấp cứu 0 đồng, chuyên chở F0 đi cách ly... khi nhận việc các anh chị quên hẳn những cảnh báo của người thân về việc mình có thể bị nhiễm bệnh. Các anh chị đã được thúc bách bởi một Tình Yêu. Vâng, các anh chị đang là chứng nhân sống động của tình yêu tha nhân **HƠN** chính mình! Các anh chị đang trên đường **NÊN THÁNH!**

Biết bao người Samari nhân hậu thời đại, tại TP HCM và nhiều tỉnh thành khác, nhiều sáng kiến được đưa ra để hỗ trợ những người bán vé số, lượm ve chai, xe ôm, người nghèo... bị ảnh hưởng trong thời gian cách ly xã hội. Từ các cha xứ đi phát lương thực từ thiện, các siêu thị mini 0 đồng, các ATM gạo, nam sinh viên chở rau miễn phí từ Kontum về TP HCM, anh công an hỗ trợ sản phụ trên đường đến bệnh viện phụ sản, các chiến sĩ gặt lúa giúp dân ở khu phong tỏa, em bé dành tiền tiết kiệm để giúp người nghèo... Thật ấm lòng! Thật đẹp thay tình người! Công việc ý nghĩa trên đời là những gì ta làm để chăm sóc lẫn nhau, bảo vệ lẫn nhau và mang lại lợi ích cho nhau, sống tình liên đới. Những người Samari nhân hậu thời dịch bệnh đang trên đường **NÊN THÁNH!**

“Nào những kẻ Cha Ta chúc phúc, hãy đến thừa hưởng Vương Quốc dọn sẵn cho các ngươi ngay từ thuở tạo thiên lập địa. Vì xưa Ta đói, các ngươi đã cho ăn; Ta khát, các ngươi đã cho uống; Ta là khách lạ, các ngươi đã tiếp rước; Ta trần truồng, các ngươi đã cho mặc; Ta đau yếu, các ngươi đã thăm nom; Ta ngồi tù, các ngươi đã đến thăm... Mỗi lần các ngươi làm như thế cho một trong những anh em bé nhỏ nhất của Ta đây, là các ngươi đã làm cho chính Ta vậy” (Mt 25, 34;37).

Có lẽ hơn bao giờ hết, giữa đau thương thử thách, tình người lại được thắp sáng cả bầu trời.

Hàng trăm ngàn bệnh nhân COVID-19 đang đau khổ và thậm chí đối diện với cái chết bất ngờ. Đau khổ, cách riêng là đau khổ trong

những giờ phút cuối cuộc đời, có một vị trí đặc biệt trong kế hoạch cứu độ của Thiên Chúa. Đau khổ quả thật là chia sẻ cuộc khổ nạn của Đức Kitô và hiệp nhất với hy tế cứu độ của Ngài trong sự vâng phục thánh ý Chúa Cha. Như thánh Phaolô nói: “Chúng tôi luôn mang nơi thân mình cuộc Thương Khó của Đức Giêsu, để sự sống của Đức Giêsu cũng được biểu lộ nơi thân mình chúng tôi” (2Cr 4, 10). Sự thật này tuy không làm vơi đi nỗi đau và sự sợ hãi, nhưng cho chúng ta sự tin tưởng, và ân sủng để mang lấy sự đau khổ thay vì để nó đè bẹp chúng ta. Và như thế, các bệnh nhân đang trên đường NÊN THÁNH!

Những ngày qua hàng ngàn người bệnh nhiễm SARS-CoV-2 chết cô độc. Karl Rahner, nhà thần học lớn thế kỷ XX đã chiêm niệm về cái chết: *“bất luận sự chết có tàn bạo, có làm con người đau khổ thế nào thì cũng không thể hủy hoại tính cách độc lập và tự ý thức của con người. Chính nhờ sức sống của đức tin mà chúng ta biết rằng: khi đối mặt với cái chết, con người có thể nhìn thấu vào những giới hạn của cái chết, và chính khi ấy chân trời mới của huyền nhiệm Thiên Chúa được khai mở, nhờ thế cuộc sống con người có được ý nghĩa tròn đầy vĩnh viễn”*. Chính thời khắc vô cùng đáng sợ của sự chết lại biến thành thời cơ quan trọng nhất để con người tiến gần Thiên Chúa hơn.

Có những người Kitô hữu hấp hối đã tỉnh thức chờ đợi Chúa đến trong bình an, nhưng cũng có nhiều người chưa tỉnh thức sẵn sàng. Ất hẳn mọi người Công giáo đều biết đến câu chuyện của người trộm lành, “Kẻ của phút thứ năm mươi lăm của giờ thứ mười một”.

Ở một nhà thờ của Giáo Hội Chính Thống kia có bức tranh Chúa Phục Sinh. Bức tranh mô tả cảnh Chúa Phục sinh đang giải thoát những người công chính thời Cựu Ước: Ngài giúp Adam chỗi dậy khỏi mồ, Evà đang quỳ mọp đôi tay hướng về Đấng Cứu Độ, trong khi các ngôn sứ đang diễn hành, tay cầm biểu ngữ trên có ghi lời sấm nổi tiếng nhất của mình. Thiên đàng còn trống vắng, chỉ một mình tên trộm lành giữa cây cối tươi tốt. Anh ta đã không có thì giờ khoác chiếc áo cưới của những người được tuyển chọn, vẫn còn đóng cái khố của tên tử tù, nhưng giờ đây nó lại trắng tinh, thơm tất. Anh ta là vị thánh đầu tiên của thiên đàng, là kẻ được chính Chúa Giêsu phong thánh: “Ngay hôm nay, anh sẽ được ở trên thiên

đàng với ta”. Vì sao anh ta lại được diễm phúc như thế? Vì hẳn đã tin! Và bởi tin, hẳn đã thốt lên lời cầu xin bất hủ trong giờ phút chót: “Ông Giêsu ơi, khi nào ông vào Nước của ông, xin nhớ đến tôi” (Lc 23, 42). Vậy đừng ai bỏ lỡ cơ hội phút cuối cùng: với lòng tin cậy, hãy nài xin lòng thương xót của Chúa. Khi ấy bạn vẫn có cơ hội **NÊN THÁNH!**

Với gia đình có người thân qua đời vì COVID-19, không được gặp lại nhau phút lìa đời, thật đau đớn, và chỉ nhận được hũ tro cốt sau đó. Có người đã than thở “Nước mắt người ra đi cũng xong, nhưng nước mắt người thân yêu còn sống chẳng biết đến bao giờ mới nguôi ngoai. Lệ có khô, nhưng nước mắt chảy vào trong còn mãi, ngậm ngùi nhớ thương chẳng bao giờ cạn”. Trong đức tin, chúng ta biết rằng: “Thiên Chúa sẽ lau sạch nước mắt họ. Sẽ không còn sự chết; cũng chẳng còn tang tóc, kêu than và đau khổ nữa, vì những điều cũ biến mất” (Kh 21, 4). Đức Maria hồn xác về Trời, Kinh Tin Kinh tuyên xưng niềm tin xác chúng ta ngày sau sống lại. Thân xác và linh hồn hiệp nhất với nhau, hiện tại thân xác người thân yêu qua đời có thành tro bụi, chúng ta sẽ gặp lại người thân, cả hồn và xác trong ngày sau hết. Trong tin yêu phó thác, hãy kết hợp với Đức Maria dưới chân thập giá, hiệp thông với Người Con thân yêu bị các môn đệ bỏ rơi, chết trần trụi, khi ấy, chúng ta được thông phần với hy tế cứu độ của Chúa Giêsu Kitô, chúng ta **NÊN THÁNH** trong vâng phục Thánh Ý Chúa Cha nhiệm mầu.

Với các bạn trẻ thời gian cách ly xã hội, ở trong nhà nhiều hơn, nhờ đó bạn trẻ có thể học thĩnh lặng và thấy được giá trị của đời sống nội tâm, dành nhiều thời gian để sống cho những người thân yêu trong gia đình, hiếu thảo với cha mẹ, hay sống gần Chúa, gần thiên nhiên nhiều hơn. Mỗi ngày bạn trẻ tham dự thánh lễ online, bàn học bạn trở thành bàn thờ! Bạn hãy tạ ơn Chúa và tôn vinh Ngài qua những nỗ lực học tập, mong muốn góp phần xây dựng quê hương mai sau, và làm vinh danh Chúa hơn. Khi ấy, các bạn trẻ đang trên đường **NÊN THÁNH!**

Các cặp vợ chồng đang gặp khó khăn, thất nghiệp, phải ở nhà cùng nhau 7 ngày/24 giờ. Hãy dành cho nhau những lời an ủi, ân cần chăm sóc cho nhau: “Anh/chị em hãy tự cho mình là được chan chứa niềm vui khi gặp thử thách trăm chiều. Vì như anh em biết:

đức tin có vượt qua thử thách mới sinh ra lòng kiên nhẫn. Chớ gì anh em chứng tỏ lòng kiên nhẫn đó ra bằng những việc hoàn hảo, để anh em nên hoàn hảo, không có chi đáng trách, không thiếu sót điều gì” (Gc 1, 2-4). Được như thế, các anh chị đang trên đường **NÊN THÁNH!**

Và biết bao người nữa, mỗi người chúng ta, khi làm một việc nhỏ cho tha nhân, cho cộng đồng với tình yêu lớn thúc bách, chúng ta đang trên đường **NÊN THÁNH.**

Xin tạ ơn Chúa! Xin chúc tụng và ngợi khen Chúa!

Giữa bao đau thương cuộc đời, qua Mẹ Maria, Chúa đã chỉ cho chúng con Con đường hướng về Trời cao, con đường **NÊN THÁNH** của mỗi người chúng con được hiện thực hóa trong từng hành vi, cử chỉ, chọn lựa yêu thương trong cuộc sống đời thường.

Bs. Trần Như Ý Lan, Dòng Đức Bà

CHÚC MỪNG BỔN MẠNG

Hòa chung niềm vui cùng Giáo Hội hoàn vũ mừng kính lễ Thánh Cosma, tử đạo, ngày 26/9 và Thánh Vinh Sơn Phaolô, linh mục, ngày 27/9.

CỘNG ĐOÀN LÒNG CHÚA THƯƠNG XÓT LIÊN GIÁO PHẬN
Kính Chúc Mừng Lễ Bổn Mạng

ĐỨC CHA COSMA HOÀNG VĂN ĐẠT,
Giám mục Gp Bắc Ninh

ĐỨC CHA VINH SƠN NGUYỄN VĂN BẢN,
Giám mục Gp Ban Mê Thuật

Nguyện xin Thiên Chúa, qua lời cầu bầu của Thánh Quan thầy, tuôn đổ muôn ơn lành trên Quý Đức Cha.

“TÙ TÚNG” TRONG CHIẾC QUAN TÀI

Đường phố Sài Gòn thênh thang vắng lặng không một bóng người bởi thực hiện lệnh giãn cách xã hội nghiêm ngặt thời dịch Covid.

Có một lối vào lại đông đúc và chật hẹp chẳng thể thông giao. Trung tâm hỏa táng Bình Hưng Hòa những ngày vừa qua bế tắc bởi xác người quá nhiều. Đoàn xe đưa đám nối đuôi nhau đợi chờ hàng giờ hầu giải phóng cái gọi là “tù túng” cho cả đôi bên: người nằm trong và kẻ ở ngoài.

Cảnh “một cõi đi về” thời Covid sao nó vong thân đến tột cùng!

Câu chuyện “shipper buồn nhất thế giới” trên đường Âu Cơ – Lạc Long Quân những ngày qua làm cho người ta quặn đau bởi thân phận con người thời dịch hãi quá ư “bèo bọt” trong năm tro tàn. Đúng là thân phận con người, đi đến “mỏi gối chồn chân” của kiếp bụi tro tưởng được an yên phút giây biệt ly, nào ngờ vẫn còn đó sự mệt nhoài nghe tiếng ai oán gõ nhịp không ngừng. Đọc những câu thơ trong bài “Cát Bụi” của nhạc sĩ Trịnh Công Sơn, chúng ta mới thấm thía và chua xót cho cái “tù túng” của phận người trong “hũ tro cốt” như một món hàng giao dịch thời công nghệ 4.0: “Hạt bụi nào hóa kiếp thân tôi, để một mai tôi về làm cát bụi, ôi cát bụi mệt nhoài, tiếng động nào gõ nhịp không ngừng”.

Mạng xã hội truyền đi những video với thân phận “nhạt nhòa” của con người trên những chiếc xe tang dồn ứ quan tài. Lò thiêu hoạt động ngày đêm vẫn không thể đưa những xác người “vượt qua ranh giới của cái hình hài” mà về với mẹ đất trong cái bụi. Nằm trong chiếc quan tài “chật hẹp, gò bó, tù túng” có bao giờ vẫn có một cảm thức linh thiêng nơi ấy không được “thoải mái”. Người ra đi còn đâu một nhịp thở trong hai tiếng hiện sinh; người đang sống “với hoài” cũng thấy xa tít chân trời một đoạn đường đưa tiễn. Nỗi đau vẫn còn mãi và day dứt bởi cái chết mùa này sao “cách ly” đến

cả đường về thế giới bên kia lẫn lời tiếc thương phân ưu của người thân ruột rà. Thế mới đau! Đau trong cái “chật hẹp” của phận người, đấng trong cái “gò bó” của thời cuộc, và xót xa trong cái “tù túng” trên đoạn đường cuối cùng của cuộc đời.

Trong thời đại dịch, “nghĩa tử là nghĩa tận” sao nó phong trần đến khó tả. Cha mẹ mất con cái không thể gập gối bày tỏ “nghĩa tận” của đạo hiếu. Vợ chồng “có nhau” đến chẳng thể rời, “xương bởi xương tôi thịt bởi thịt tôi”, phút giây tạ thế cũng “nhân tình thế thái” đến lạ thường trong cái thực tại khốn cùng tạo ra. Lời trần tình trên trang facebook Hạnh Maria cũng làm cho chúng đau tận cõi lòng: “Thế là xong một kiếp người. Cô em dâu ra đi không một người thân là hai đứa con gái, người chồng thì chỉ đứng từ xa nhìn vào vì dịch, cũng vì dịch mà em bỏ lại hai đứa con thơ. Không biết từ mai hai cháu sẽ bám víu vào ai. Xin mọi người hiệp ý cầu nguyện cho linh hồn Maria mau hưởng tôn nhan Thiên Chúa”. Nhìn chiếc quan tài đổ lệ, người ở lại tiếp tục gồng mình với thời đại dịch “tù túng” trong mọi sinh hoạt thường ngày.

Chết thời Covid vẫn là cái chết của phận người. Chết trong bất cứ hoàn cảnh nào cũng là thực tại chân thật nhất mà ai cũng sẽ trải qua. Bởi đó, sinh ra là nguy cơ tiềm ẩn một ngày sẽ chết đi. Sinh tử là một cặp “hữu thể thực hữu” nghe thì xa xôi nhưng thực chất rất gần, gần đến mức biên thùỵ của nó giống như khoảng không giữa hai nhịp thời gian hiện tại và tương lai. Hầu như các triết gia hiện sinh ngắm nhìn cái chết không mấy mặn mà. Và cả chúng ta nữa, trong giây phút đau buồn trước cái chết của anh chị trong đại dịch, chúng ta cảm thấy đắng lòng. Sự “tù túng” trong chiếc quan tài kia có thể người đời gọi đó là định mệnh không thể cưỡng lại và chẳng chút nào khiên cưỡng với phận người. Trong lối tâm thức này, chết đúng là tuyệt vọng thật.

Tuy nhiên, tinh thần Kitô Giáo khả dĩ giúp chúng ta nhìn về tương lai bên kia bờ trần gian. Chết không phải là định mệnh đưa con người vào hư vô, mà là “sự sống chỉ thay đổi chứ không mất đi”, là đưa ta vào sự sống vĩnh cửu. Chết là sống lại cách bất diệt nơi Thiên Chúa, Đấng là uyên nguyên sự sống.

Thật vậy, cần một lời nguyện cầu cho người quá cố an vui bên kia năm mỗ, và lại cần một niềm hy vọng vào tương lai tươi đẹp

cho con người nguy nan trong cơn đại dịch. Thiên Chúa là nơi ta tìm gặp, là Đấng giải thoát muôn sự “tù túng” cho phận người cả đời này và đời sau. Lời Chúa trong Chúa Nhật 19 thường niên hôm nay đặt chúng ta trong ơn gọi “cứu rỗi” cho cả hai cảnh vực này. Niềm tin vào Chúa Giêsu Kitô, và ăn bánh hằng sống nơi Người sẽ giúp chúng ta hóa giải tất cả mọi đau khổ trong quá khứ, ngay lúc này và cả tương lai. Chính Chúa Giêsu đã nói: “Thật, tôi bảo thật các ông, ai tin thì được sự sống đời đời. Tôi là bánh trường sinh. Tổ tiên các ông đã ăn manna trong sa mạc, nhưng đã chết. Còn bánh này là bánh từ trời xuống, để ai ăn thì khỏi phải chết. Tôi là bánh hằng sống từ trời xuống. Ai ăn bánh này, sẽ được sống muôn đời” (Ga 6, 47-51).

Chúng ta chẳng thể có kinh nghiệm về cái chết của chính mình, nhưng cái chết của người bên cạnh giúp chúng ta gẫm suy về ý nghĩa cuộc đời. Những khoảnh khắc “tù túng” trên đường về bên kia thế giới của những người ra đi trong thời dịch bệnh này, có làm cho cuộc đời chúng ta thay đổi không? Thiên Chúa sẽ giúp chúng ta vượt thắng với sự trân trọng “ơn hoán cải” mà Người khơi gọi lên trong lòng chúng ta qua những “dấu chỉ thời đại” của ngày hôm nay.

Phan Hiếu

Nguồn: <https://dongten.net>

“Hàng ngày anh chị em hãy quen nâng tâm hồn lên hướng về Chúa trong tâm tình biết ơn. Bởi vì Chúa cho mình cái này cái kia. Bởi vì người khác si nhục mình. Bởi vì mình có những gì mình có nhưng cũng bởi vì mình không có những gì mình cần. Bởi vì Chúa tạo dựng mặt trời mặt trăng, cây cối muông chim súc vật. Bởi vì Chúa cho người này khéo léo, người kia vụng về. Xin cảm ơn Chúa tất cả, vì tất cả đều tốt”.

Thánh Josemaria Escriva

CÁI TÂM

Thân xác không tim thì thân xác chết, làm người không có tâm, cuộc sống chỉ có hận thù, và là mối nguy hiểm cho mọi người.

Tâm của ai nói lên nhân cách người đó. Chẳng hạn:

- Sống gần người có tâm lệch lạc, bạn dễ bị sự hoang mang tấn công.
- Sống gần người có tâm gian dối, bạn vô cùng đau khổ.
- Sống gần người có tâm thủ đoạn, bạn dễ đối diện cùng nguy hiểm cho an ninh đời mình.
- Sống gần người có tâm ganh ghét, bạn dễ trở thành đối tượng của sự đố kỵ.
- Sống gần người có tâm tráo trở, cuộc sống của bạn mất bình an.
- Sống gần người có tâm thù hận, bạn dễ bị oán ghét.
- Sống gần người có tâm tham lam, bạn dễ bị tước đoạt nhiều thứ.
- Sống gần người có tâm hay nghi ngờ, cuộc sống của bạn dễ bị chính sự nghi ngờ của họ làm cho khổ sở.
- Sống gần người có tâm đố kỵ, bạn dễ trở thành người bị soi mói, dòm ngó.
- Sống gần người có tâm ích kỷ, bạn nên chuẩn bị để đón nhận những mưu toan, tính toán bất lợi, miễn họ có lợi.
- Sống gần người có tâm thâm thù, bạn đang đối diện với người đi sát cạnh sự độc ác.
- Sống gần người mà tâm mang nặng mối tư thù, bạn nên chuẩn bị để đón nhận nhiều lời lẽ và hành vi hằn học...

Người đời vẫn gọi người chất chứa những loại tâm như trên là bất chính hay không có tâm.

Hãy nhớ, tâm là cốt cách của mỗi người, làm nên tư cách và tính cách của người ấy. Vì thế, nếu là người có tâm bất chính hay không có tâm, thì dù có cố che cố đậy và che đậy khéo đến mức nào, thì sớm muộn gì, họ vẫn bị bại lộ.

Vì thế, giữ cho bản thân vừa sống thực tâm, vừa sống có tâm hay tâm công chính, ta cần:

- Luôn luôn giáo dục lương tâm mình ngay chính.
 - Học đòi bắt chước gương lành, gương tốt.
 - Sống và hành động theo lối sống của các người lành, nhất là của các thánh nhân.
 - Giữ tâm hồn mình ngay thẳng, trung thực.
 - Đẹp bỏ kiêu suy nghĩ, kiêu lý luận a dua, đua đòi: người khác thế nào, tôi thế ấy.
 - Không phải lúc nào cũng chạy theo đám đông mà không phân định, không đưa ra những quyết đoán khôn ngoan, sáng suốt.
 - Không bao giờ xấu hổ khi làm điều lành.
 - Dứt khoát xấu hổ khi chỉ cần suy nghĩ đến điều xấu hay có ý làm điều xấu.
 - Luôn hướng thiện, nghĩ về điều thiện, dẫu đang bị vây bủa bởi môi trường xấu, gương mù, gương xấu.
 - Thường xuyên cầu nguyện, xin Chúa giải thoát mình khỏi bóng tối sự dữ, sự xấu.
 - Chăm chú lắng nghe, đọc, suy niệm, tập tành sống Lời Chúa, giáo huấn của Chúa.
 - Luôn luôn ý thức Chúa đang đồng hành với mình, Chúa hiện diện trong linh hồn mình, Chúa nhìn thấy mình, Chúa thấu biết mọi hành vi và suy nghĩ của mình.
 - Trung thành với mọi lề luật mà Hội Thánh dạy.
- Vì thế, trên thực tế, ta cần:

– Để tâm của mình sống động nơi cõi lòng để biết yêu thương và chân thành đón nhận yêu thương từ người khác.

– Để tâm của mình sống động nơi đôi bàn tay để biết giúp đỡ người cần giúp đỡ.

– Để tâm của mình sống động nơi đôi chân để đến những nơi, những người còn nhiều kém cỏi, bi đát, cơ nhỡ, thương đau.

– Để tâm của mình sống động nơi suy nghĩ để luôn nhìn mọi người, mọi hoàn cảnh bằng ánh nhìn tốt, khía cạnh đẹp. Nếu cần đánh giá sẽ đánh giá cách độ lượng, vị tha.

– Để tâm của mình sống động nơi môi miệng để biết im lặng khi cần, và nếu phải phát biểu sẽ là những lời không lên án, không thiên kiến, nhưng mang lại bình an, tình người, và cảm thông.

– Để tâm của mình sống động nơi đôi tai để bỏ ra ngoài những lời dèm pha, soi mói người khác. Chỉ nghe những lời giúp ta trưởng thành trong đời sống, trong tương quan với đồng loại, và những gì là chân lý, là lẽ phải.

Để có tâm, không phải ngày một, ngày hai mà có được. Một người chưa từng có tâm, không phải tự dưng mà có nó. Tất cả phải là một quá trình nỗ lực học tập và cố gắng từng ngày.

Sống ở trên đời mà không có tâm, dễ biến ta thành người tàn nhẫn, đáng sợ... Sống mà lại biến mình thành nguyên nhân của nỗi khiếp sợ, của sự mất bình an, ta là kẻ bỏ đi, kẻ không đáng sống (dân gian hay chế diễu: “hết xài”, “hết thuốc chữa”...).

Ngược lại, ta biết rèn chữ tâm, nó sẽ là giá trị của đời ta và làm nên chỗ đứng, nhân phẩm của ta trong lòng những ai đã từng sống bên ta.

Nếu hương sắc là cái quý của mọi loài hoa, vì không hương, không sắc, hoa không thể là hoa. Tâm của một người là cái đẹp vô giá của chính người đó

Một lần nữa, hãy ngắm các loài hoa để nhận diện lại nét đẹp vô cùng của kẻ có tâm.

Vậy, ta hãy tự tạc hình tượng của mình khi sống giữa đời bằng **SỐNG CÓ TÂM!**...

Lm JB NGUYỄN MINH HÙNG

XÉT ĐOÁN

LM Nguyễn Tâm Thường, S.J

Đừng tự xét đoán, tự nó đã nói lên phần nào tính chất mơ hồ rồi. Xét đoán được ghép bởi hai động từ khác nhau là xét và đoán. Xét là tìm hiểu. Đoán là phỏng chừng. Xét thì khó vì phải tìm hiểu hoàn cảnh, phải kiểm nguyên nhân, phải phân tích để có dữ

kiện rõ ràng. Đoán thì dễ hơn, chỉ cần ước lượng là thế, phỏng chừng như vậy. Động từ đoán dựa trên những điều không đủ chắc, không rõ sự thật. Khi nói xét đoán một người thì có phần xét và cũng có phần đoán. Nhiều khi phần đoán lại nhiều hơn phần xét. Sai lầm nảy sinh từ đó.

Trước khi tìm hiểu Kinh Thánh nói về vấn đề xét đoán, tôi muốn nhìn xét đoán trong một yếu tố liên hệ giữa con người trên bình diện tự nhiên. Yếu tố đó là: phức tạp của vấn đề trong việc xét đoán. Có hai thứ phức tạp. Phức tạp nơi đối tượng bị xét đoán, chẳng hạn như hoàn cảnh, lương tâm của khách thể. Và phức tạp nơi chủ thể xét đoán, chẳng hạn như giới hạn tri thức của chủ thể, ảnh hưởng tình cảm của chủ thể khi xét đoán.

Phức tạp nơi đối tượng

“Không ai tắm hai lần trên một dòng sông”. Dòng nước chảy. Đã đi. Sẽ mất mãi. Chẳng ai có được hai lần cái tâm tình lúc tuổi mười tám. Hôm qua đứng bên dòng sông. Hôm nay trở lại. Dòng sông còn đó. Tôi còn đây. Nhưng không phải là tôi của ngày hôm qua. Không phải là dòng sông hôm cũ. Nước hôm qua của dòng sông đã mất. Mây trên bầu trời hôm qua đã tan loãng. Đâu rồi? Và tôi, tâm tình cũng đã đổi thay. Hôm qua gặp dòng sông thì tâm tình của tôi không thể là nhớ dòng sông được, vì đã xa cách đâu mà nhớ. Hôm nay trở lại, vì có nhớ dòng sông tôi mới tìm đến. Như vậy, trong tôi đã mang chất nhớ nhiều hơn hôm qua. Tất cả đều biến chuyển. Khi xét một vấn đề mà xét trong hoàn cảnh mọi sự đều thay đổi thì khó mà chính xác. Trong tôi có thương, nhưng đồng thời cũng có giận. Tôi ghét đó, nhưng tôi vẫn yêu. Đâu là ranh giới mà phương pháp khoa học có thể vẽ lằn mức rõ ràng?

Khi xét một vấn đề phải xét trong bối cảnh của nó. Mà hoàn cảnh của mỗi người là một thế giới chằng chịt những phức tạp chi ly. Tôi cũng chưa biết rõ về tôi đủ thì làm sao có thể biết rõ về người? Càng phức tạp thì càng dễ có sai lầm.

Xét một vấn đề lại phải có tiêu chuẩn để xét, nếu không có tiêu chuẩn người ta không thể đi đến kết luận. Hai cộng với hai không phải là ba. Vì tôi đã có tiêu chuẩn hai cộng với hai là bốn. Sống trong tập thể, con người tuân theo tiêu chuẩn của xã hội. Nhưng tiêu chuẩn luân lý sâu thẳm vẫn do chính Chúa trong tiếng nói lương tâm. Câu chuyện người đàn bà ngoại tình trong Phúc Âm nói lên rõ điều này. Với tiêu chuẩn của tập thể mà xét đoán thì bà phải ném đá chết vì những hành động tội lỗi. Nhưng tiêu chuẩn của Chúa lại khác. Trước mặt xã hội bà bị kết án. Trước mặt Chúa bà được thứ tha (Yn 8, 1-11). "Người chỉ nhìn thấy trước mắt còn Yavê trông thấy điều ẩn náu trong lòng" (1Sam 7). Chính điều "ẩn náu trong lòng" này là yếu tố quyết định tối hậu cho việc xét đoán thì tôi lại không bao giờ biết được.

Điều "ẩn náu trong lòng" là lương tâm. Đề cập đến lương tâm là đề cập đến vấn đề riêng tư nhất. Đã là riêng tư thì làm sao tôi biết. Mà không biết thì làm sao tôi định lượng giá trị. Tôi có kinh nghiệm của riêng đời tôi. Lương tâm người khác thì tôi đành chịu. Thí dụ, một người ăn trộm một trăm đồng. Hành động ăn trộm chưa phải là tội. Nếu họ bị khủng bố, cưỡng bách thì sao có thể là tội? Tôi thấy hành động ly dị, ngoại tình. Nhưng nguyên do đưa đến? Mức độ ý chí lương tâm của họ ra sao? Tôi không thể biết. Khi không xét được, không biết đủ sự kiện thì tôi đoán chừng. Có đoán chừng là có sai lạc.

Hành động phạm tội chưa phải là tội cho đến khi có mặt của ý chí và lý trí. Mà mức độ ý chí, khả năng lý trí, lương tâm kẻ khác thì tôi không biết. Như vậy, xét đoán của tôi có thể dựa trên hành động ngoại tại. Mà hành động bên ngoài, tự nó chưa có giá trị quyết định, thì công việc xét đoán của tôi có giá trị không? Làm sao có thể có một giá trị vững chắc khi mà giá trị đó xây dựng trên một nền tảng không có giá trị vững chắc? "Người là ai mà xét đoán gia nhân người khác? Nó đứng hay nó ngã, mặc chủ nó, song nó sẽ đứng vững, vì Chúa có đủ quyền năng cho nó đứng vững" (Rom 14, 4).

Phức tạp nơi chủ thể

Cái phức tạp rõ ràng nơi tôi là sự giới hạn tri thức của tôi. Có điều hôm qua nhớ, hôm nay đã quên. Trí tuệ và sự hiểu biết không hoàn hảo thì không bao giờ tôi có một xét đoán hoàn toàn trung thực. Muốn xét đoán đúng, tôi phải biết rõ, thông suốt. Điều này chỉ có Chúa mới đủ khả năng mà thôi.

Tôi đã có hình ảnh không đẹp về một linh mục. Gần một năm trời tôi nhìn linh mục với hình ảnh như vậy. Mùa hè năm đó, linh mục mua cây về trồng chung quanh nhà xứ. Việc đào hố trồng cây đã không được tính toán kỹ, nên phải làm đi làm lại nhiều lần. Số tiền trả nhân công quá tốn. Tôi thấy linh mục làm việc không có chương trình, kế hoạch rõ ràng. Số tiền ấy để làm được bao nhiêu việc quan trọng khác? Mùa hè năm sau, trở lại giáo xứ cũ, Chúa đã cho tôi một ân sủng, một kinh nghiệm về xét đoán tha nhân. Đối với tôi, linh mục đã là người tiêu tiền của nhà xứ không tính toán. Mùa hè lần này, trong lúc nói chuyện với cha già đã về hưu, tôi phàn nàn về việc cha xứ tiêu tiền như vậy. Lúc đó, cha già cắt nghĩa cho tôi hiểu là trong giáo xứ có mấy gia đình nghèo quá không đủ gạo ăn. Cha xứ thì tế nhị không muốn giúp đỡ họ bằng tiền bạc vì họ sẽ mang ơn. Cha đã bày việc để gọi mấy đứa con của họ đến nhà xứ làm, hầu cha xứ lấy công trả công cho họ. Hành động quá tế nhị đến nỗi họ không hề biết là cha xứ muốn giúp đỡ gia đình họ. Cha muốn họ nghĩ là tiền lương do công của con họ làm để họ khỏi phải mang ơn ngài.

Nghe xong câu chuyện, tôi thấy như nặng chịch nhạ xuống. Nặng nề trong hồn. Đó là hình ảnh quá đẹp của một linh mục sống đức tin. Tôi thấy mình đã nhỏ nhen và tầm thường. Gần một năm trời tôi đã giữ hình ảnh không đẹp về linh mục đó. Bây giờ tôi mới hiểu những việc rất thường mà tiền công thì cha trả rất nhiều. Đối với tôi, linh mục đã là người không biết tính toán để tốn tiền bạc. Nhưng chính ngài đã tính toán rất cẩn thận để tìm lối giúp đỡ giáo dân của mình. Tình thương bao giờ cũng có sáng kiến.

Nếu tôi đem câu chuyện linh mục tiêu phí tiền bạc của nhà xứ mà nói cho những người khác để họ cũng có hình ảnh xấu về linh mục như vậy thì tội nghiệp cho ngài biết bao. Nếu tôi có nói xấu thì chắc ngài cũng không dính chính việc ngài làm. Những tâm hồn cao thượng là những tâm hồn dám âm thầm chấp nhận đau đớn cho

một lý tưởng. Những tâm hồn nhỏ nhen khi thấy người khác im lặng thường coi đó như một chiến thắng. Những xét đoán sai lầm và nói cho người khác để rồi họ không hiểu đúng về một người, trước mặt Chúa có thể là lỗi rất nặng. Phúc Âm thánh Gioan gọi những xét đoán đó là: “Các người căn cứ vào xác thịt mà xét đoán” (Yn 8, 15).

Tôi thiếu tri thức nhận diện dữ kiện để nhìn ra sự thật. Tri thức nào có đủ khả năng để đi vào những chi ly, phức tạp như văn hóa, giáo dục, tập quán, gia đình, tâm lý, sức khỏe của cả chủ thể xét đoán và khách thể bị đoán xét?

Một nghịch cảnh thông thường, nhưng đáng sợ nằm ẩn kín trong tôi đó là tình cảm của mình. Thương ai tôi muốn làm vừa lòng người đó. Tôi nhớ. Tôi mong. Nếu nỗi nhớ càng sâu và nỗi mong càng cao thì những sai lầm mà tôi sẵn sàng làm để chiều lòng người đó càng nặng. Tình cảm có sức ma thuật che mờ lý trí và đẩy ý chí vào hành động cuồng dại. Nó quá nhẹ nhàng nên tôi không nghe tiếng động. Nó quá sắc nên tôi không thấy vết thương. Xét đoán của tôi không sao tránh khỏi “căn cứ vào xác thịt mà xét đoán”.

Lạy Chúa, con không thể nhìn thấu suốt tâm hồn tha nhân được, vì thế xét đoán của con bao giờ cũng là xét đoán “căn cứ vào xác thịt”. Căn cứ vào xác thịt thì có sai lầm. Khi con xét đoán sai lầm là con gây bất công cho kẻ khác. Xét đoán của con không làm tha nhân ra xấu thêm, nhưng hậu quả của nó là làm con mất bình an. Tâm hồn con không còn thanh thản, tươi sáng nữa, mà vương vấn vì những ý nghĩ đen tối. Con đã tự đem mảnh trời u ám mặc lấy hồn mình.

Từ ý nghĩ xấu về tha nhân sẽ làm con xa tha nhân. Từ chỗ xa cho đến chỗ nói thêm về tha nhân những điều họ không có là một bước rất gần. Từ đó, bức tường ngăn cách cứ thế mà xây cao. Nghi kỵ loang ra như một vết dầu, làm hoen ố tất cả hồ nước xinh đẹp của cuộc sống. Khi con xây tường cũng ngăn cách chính mình. Thí dụ, Phúc Âm đã thuật lại thái độ của Pharisiêu. “Các người thu thuế cùng những kẻ tội lỗi thường lui tới bên Ngài để nghe Ngài. Và Biệt Phái kêu trách. Họ nói: ông ấy tiếp nhận quân tội lỗi và cùng ăn với chúng” (Lc 15, 1-2). Thái độ của những người Pharisiêu luôn luôn là xét đoán. Xét đoán đem đến đối nghịch. Pharisiêu đã tự tách biệt

họ ra, nhưng sự tách biệt này lại cô lập chính họ với ân sủng thiêng liêng là chính Chúa.

Phúc Âm dạy về xét đoán

Chỉ có Chúa mới thấu suốt tâm hồn mọi người, nên Chúa Cha đã dành quyền xét xử cho một mình Chúa mà thôi: “Mọi việc xử án ban cho Con” (Yn 5, 22). Như thế, khi con phán đoán để xét xử về một người là con giành quyền đó của Chúa. Thánh Giacôbê cũng viết: “Xét đoán anh em là xét đoán Lễ Luật. Nếu người xét đoán Lễ Luật thì người không còn là kẻ giữ Luật, mà là Thẩm Phán. Chỉ có một Đấng lập Luật và là Thẩm Phán, Đấng có quyền cứu rỗi và tiêu diệt. Người là ai mà dám xét đoán đồng loại” (Yc 4, 11-12). Con lấy quyền không thuộc về con là con đã tái lập lại tội của Adong, Evà ngày xưa là “muốn trở nên như Thiên Chúa biết cả tốt xấu” (Kn 3, 5). Ý nghĩa sâu xa của tội xét đoán là ở đó, chứ không phải chỉ là gây bất công.

Với tiêu chuẩn của xã hội, khi thấy một người sa ngã, xã hội kết án ngay. Kẻ bị kết án thì đau khổ một mình. Nhưng nguyên nhân của sa ngã có thể là do một người khác đã rải gai xuống lối đi của họ. Biết đâu những gai đó đã do chính con gây ra.

Hoàn cảnh, lương tâm của một người là vùng đất vô cùng thánh, con không thể dẫm chân vào được, chỉ có Chúa mà thôi.

Chúa đã căn dặn con trong Phúc Âm thánh Gioan rất chi tiết: “Ta không xét xử ai, và nếu ta có xét xử, thì án của Ta chân thật, vì Ta không chỉ một mình nhưng có Ta và Đấng đã sai Ta” (Yn 8, 15-16). Trong mọi biến cố, Chúa cầu nguyện với Chúa Cha, rồi thi hành ý của Chúa Cha. Riêng việc xét xử, thì chẳng những Chúa xét xử theo ý Chúa Cha, hơn nữa, Chúa không xét xử một mình, mặc dù đã được Chúa Cha trao quyền, mà Chúa lại còn xin Chúa Cha xét xử cùng với mình. Cách cư xử cẩn thận của Chúa làm con lo sợ vì đã bao lần con quá coi thường, xét xử tha nhân.

Thánh Phaolô cũng căn dặn con: “Chính điều người xét đoán kẻ khác, người kết án chính mình người” (Rom 2, 1). Và khi con xét đoán người khác là con “khinh thường kho tàng phong phú là lòng nhân từ, kiên nhẫn và quảng đại của Chúa” (Rom 2, 4).

– Nếu con cần lòng nhân từ của Chúa đối với con thì tại sao lại khinh thường lòng nhân từ của Chúa với người khác?

– Nếu con cần lòng kiên nhẫn của Chúa để con có thời gian làm lại cuộc đời sau khi lầm lỗi thì tại sao con lại khinh thường lòng kiên nhẫn của Chúa với người khác?

– Nếu con cần lòng quảng đại của Chúa đối với sa ngã của con thì tại sao con lại khinh thường lòng quảng đại của Chúa với người khác?

Lạy Chúa, con cần ơn Chúa rất nhiều để kìm hãm mình khi con muốn xét đoán kẻ khác, vì đây là lời mời gọi cám dỗ rất nguy hiểm, nó đã gây nên biết bao đổ vỡ, xa cách. Một thứ cám dỗ rất nguy hiểm được bao bọc bằng những lý do hết sức tinh vi.

(Trích trong “Nước Mắt và Hạnh Phúc”)

CHÚC MỪNG BỔN MẠNG

Hòa chung niềm vui cùng Giáo Hội hoàn vũ, mừng kính Thánh Vinh Sơn (27/9), Tổng Lãnh Thiên Thần Micae (29.9).

CỘNG ĐOÀN LÒNG CHÚA THƯƠNG XÓT LIÊN GIÁO PHẬN
Kính Chúc Mừng Lễ Bổn Mạng

LM. VINH SƠN NGUYỄN VĂN DƯƠNG,
Phó Linh hướng CDLCTX Miền GiaLai

LM. VINH SƠN TRẦN ĐÌNH HÒA,
Đặc trách LCTX hạt Xuyên Mộc

LM. MICAË PHẠM TRƯỜNG TRINH,
Linh hướng CDLCTX hạt Tân Định

LM. MICAË NGUYỄN TIẾN BÌNH,
Gx Cầu Kho

Nguyện xin Thiên Chúa, qua lời cầu bầu của Thánh Quan Thầy, tuôn đổ muôn ơn lành trên quý Cha.

CHUYỆN MÔI TRƯỜNG

Viễn Đông

Thiên nhiên là vinh quang của Thiên Chúa. Kinh Thánh nói: "Mặt trời tỏa sáng nhìn xuống muôn loài, vinh quang Đức Chúa bao phủ công trình Người sáng tạo" (Hc 42:16).

Chính Thiên Chúa "khôn ngoan sắp xếp những công trình vĩ đại, vì Người hằng có từ đời đời đến muôn muôn thuở, không cần thêm hay bớt điều gì và cũng chẳng cần ai làm cố vấn" (Hc 42:21). Mặt trời, mặt trăng và cầu vồng là ba dấu chỉ đặc biệt (x. Hc 43).

Chỉ là thụ tạo, nhưng chúng ta được Thiên Chúa trao quyền bảo vệ thiên nhiên (Tv 8:7). Thiên nhiên liên quan môi trường, môi sinh của muôn loài. Bảo vệ môi trường là bảo vệ sự sống của chính chúng ta.

Từ năm 2015, ngày 01-09 hằng năm là Ngày Cầu Nguyện Cho Môi Trường – còn Ngày Môi Trường Thế Giới là ngày 05-06 (quy định từ năm 1972) – theo tinh thần thông điệp LAUDATO SI' của ĐGH Phanxicô.

Theo phương ngữ Trung Ý, Laudato si' nghĩa là "Chúc tụng Chúa" – với tựa đề phụ "Chăm Sóc Ngôi Nhà Chung Của Chúng Ta". Thông điệp này nói về vấn đề môi trường. Trong đó ngài phê bình chủ nghĩa tiêu thụ và việc phát triển vô trách nhiệm, kêu gọi thế giới hành động nhanh chóng và thống nhất để chống suy thoái môi trường và biến đổi khí hậu toàn cầu.

Trái đất là Ngôi Nhà Chung của chúng ta đang sống, mệnh danh là Hành Tinh Xanh, thế nhưng nó đã bị ô nhiễm nghiêm trọng, mất sạch và xanh, đến nỗi nó đang từng ngày biến dạng một cách tiêu cực. Độ nóng cứ nóng dần toàn cầu, khí thải tăng dần, phá rừng quá nhiều, những vết dầu loang, môi sinh bị hủy hoại, không chỉ môi trường bị ô nhiễm mà cả âm thanh cũng bị ô nhiễm. Thiên nhiên không còn thân thiện như xưa, mưa nắng thất thường, tai

họa rình rập, phần lớn là lỗi của chúng ta. Nhân tai chứ chẳng phải thiên tai, vì vô ý thức mà chúng ta đang tự hủy hoại “ngôi nhà” của mình – tức là tự hủy hoại chính mình!

Trong Laudato si', ĐGH Phanxicô bày tỏ: *"Loại thế giới nào chúng ta muốn chuyển lại cho những người đến sau chúng ta, cho các trẻ em đang lớn lên? Câu hỏi này không phải chỉ liên quan riêng đến môi trường mà thôi, vì chúng ta không thể đặt câu hỏi một phần, và điều này khiến chúng ta tự hỏi về ý nghĩa cuộc sống và những giá trị làm căn bản cho đời sống xã hội: 'Chúng ta đến trần thế này để làm gì? Chúng ta hoạt động và tranh đấu với mục đích nào? Tại sao trái đất lại cần chúng ta?' Nếu chúng ta không đặt những câu hỏi căn bản ấy, tôi không tin rằng các mối quan tâm của chúng ta về môi trường có thể đạt hiệu quả quan trọng".*

Sai lầm chưa đáng sợ, không biết mình sai lầm mới đáng sợ. Đối mặt với những tiêu cực hằng ngày ở bất kỳ nơi nào trên thế giới, chúng ta càng ngày càng quan ngại về môi trường, mà hầu như là vô vọng, lúng túng không biết làm sao để bảo vệ “ngôi nhà xanh” của mình. Trách nhiệm này không của riêng ai. Một người ý thức mà mười người vô ý thức thì cũng như “muối bỏ biển.” Không thể chỉ lo sạch nhà mình, còn nhà ai dơ bẩn thì mặc họ. Tất cả đều có hệ lụy với nhau, rất cần giáo dục về môi trường và phải áp dụng nghiêm luật.

I. SAI LẦM TỪ PHONG TRÀO

Ngay tại Việt Nam chứ chẳng đâu xa, người ta luôn kêu gọi “giữ gìn thành phố sạch đẹp” – nói chung là “giữ gìn môi trường sạch và xanh”. Hết “tuần lễ hành động” này sang “tháng hành động” nọ, hoặc “năm hành động” khác. Thế nhưng vẫn có điều gì đó bất cập. Rõ ràng nhất là những vấn nạn rất bình thường này:

1. QUẢNG CÁO

Hầu như hằng ngày tại nhiều giao lộ trong thành phố thường có các “nhân viên” đi phát các tờ bướm quảng cáo, thậm chí còn tới “cài” vào cửa từng gia đình. Thật ra bản chất quảng cáo không xấu, nhưng quảng cáo quá lố (lừa bịp) hoặc phát các tờ bướm ở khắp các ngã tư đường phố như vậy là tiêu cực, vì gián tiếp làm bẩn đường phố, làm hại môi trường, đơn giản nhất là không đẹp mắt.

Nhìn những ai được phát thì thấy rõ, có người lắc đầu từ chối thì đã đành, nhưng có người nhận xong rồi vút ngay xuống đường. Nhìn giấy bay tả tơi, bắn cả một cung đường, vô cùng mất thẩm mỹ và phi văn hóa, nói thẳng ra là giả dối mà thôi!

Chắc chắn chẳng ai “mặn mò” với việc nhận các tờ bướm kia. Và lại, những tờ quảng cáo đó chưa chắc đáng tin cậy, bởi vì quảng cáo càng ngày càng xạo, càng láo. Tiền nhân nói chí lý: *"Nhổ cỏ phải nhổ tận gốc"*. Cứ hô hào cho có phong trào thì chỉ vô ích, kiểu đánh trống bỏ dùi.

2. ĐÁM TANG

Sinh tử là quy luật muôn thuở. Nghĩa tử là nghĩa tận, buồn thương chất đầy, nỗi niềm khó tả khi mất đi một người thân. Tuy nhiên, từ những “chuyến xe cuối đời” đó, người ta thấy bay xuống đường những tờ tiền âm phủ. Điều này không chỉ là mê tín dị đoan mà còn làm bẩn đường phố, gây ô nhiễm môi trường, và làm khổ các công nhân vệ sinh. Quan trọng nhất là lãng phí. Tại sao? Vì người ta phải bỏ ra một số “tiền thật” để mua những tờ “tiền giả” – tiền âm phủ. Người chết ở thế giới vô hình, làm gì có sinh hoạt như trần gian này mà cần xài tiền hoặc các phương tiện như chúng ta hiện nay? Phi lý, nghịch lý và ngu xuẩn!

Không cần chú ý cũng thấy, các giao lộ thường có người phát các tờ bướm hoặc các cung đường vừa có xe tang đi qua thì... ôi thôi, rác rưởi đầy như kiến! Chỉ khổ cho người phu quét đường, vì người ta làm khổ họ, chất chồng thêm gánh nặng, tăng thêm sự mệt mỏi, họ không dừng chổi để nghe ngóng điều gì đó, mà họ dừng chổi để nhìn và ngao ngán “cái sự đời” của con người ngày nay, thế kỷ 21 rồi mà vẫn mê tín dị đoan, thậm chí có những người được gọi là trí thức. Than ôi!

II. HIỆU QUẢ TO DO THAY ĐỔI NHỎ

Bất cứ ai cũng có trách nhiệm chung với cuộc sống, muốn sống khỏe và sống tốt thì phải có môi trường tốt. Đó là công ích. Nhưng trước tiên, mỗi người phải thay đổi nếp nghĩ của mình thì mới mong ý thức mà thay đổi cách sinh hoạt. Có vài gợi ý:

1. RÁC – Không được tiện đâu vút đó, mà phải bỏ rác đúng nơi quy định. Nên phân loại rác nào bỏ và rác nào có thể tái chế. Một

mảnh giấy kẹo hoặc một cây tăm cũng phải được bỏ đúng nơi, đúng chỗ.

2. CÂY – Cây cối luôn cần cho cuộc sống, vì chúng lọc không khí để con người sống khỏe. Cây cối có thể cải thiện đất, và tô điểm thiên nhiên. Tiếc thay có những vùng đất bị bỏ hoang, nhất là người ta còn làm hại hệ sinh thái. Trồng cây cũng cần thiết như trồng người vậy.

3. ĐIỆN – Bóng đèn cũ hoặc hư nên được thay bằng loại tiết kiệm năng lượng, đặc biệt là loại bóng đèn huỳnh quang (CFL – compact fluorescent light), loại này chỉ tốn ¼ điện năng và tuổi thọ gấp 10 lần, đồng thời cũng là tiết kiệm tiền bạc. Khi không sử dụng các thiết bị điện nữa, hãy tắt đi, đừng lãng phí!

4. GIẤY – Sử dụng giấy thay cho ni-lông. Sử dụng túi giấy để đựng, hoặc sử dụng giấy để gói, vừa đẹp vừa có lợi cho môi trường. Giấy là chất liệu thân thiện với con người.

5. NƯỚC – Cuộc sống không thể thiếu nước, đặc biệt là nước sạch. Hãy tắm rửa hoặc giặt giũ hợp lý, đừng lãng phí nước, và sửa ngay những vòi nước rò rỉ. Tiết kiệm nước là bảo vệ cuộc sống cho mình.

Và còn nhiều thứ khác mà chúng ta cần ý thức trong sinh hoạt đời thường. Cuộc sống luôn phức tạp. Có hệ lụy này: Lặp lại nhiều lần sẽ thành thói quen, thói quen sẽ tạo tính cách, và tính cách có thể tạo số phận. Tốt hay xấu do ý thức nghiêm túc của mỗi người – và có ảnh hưởng tới mọi người.

Kinh Thánh cho biết: *"Giữ cây vả thì được ăn trái vả, bảo vệ thầy ắt sẽ được kính yêu. Nước phản chiếu khuôn mặt, tâm tư phản ánh con người"* (Cn 27:18). Chúng ta không chỉ cố gắng cải thiện sai lầm vì đã làm hại thiên nhiên quá nhiều, mà chúng ta còn phải tích cực bảo vệ môi trường, bởi vì đó là cách chúng ta tự bảo vệ mình, và quan trọng là bảo vệ công trình của Thiên Chúa.

Nước rất mềm, lửa rất yếu, nhưng khi nước và lửa "nổi điên" thì không ai có thể cưỡng lại. Những cơn sóng thần, lũ lụt, sạt lở, hỏa hoạn, cháy rừng,... đã chứng tỏ sự yếu đuối của con người trước sức mạnh của thiên nhiên. Con người đã "chọc giận" thiên nhiên nên thiên nhiên đã và đang "trừng phạt" chúng ta. Hãy tạ tội với

thiên nhiên bằng cách cố gắng tích cực bảo vệ môi trường, cả hành động nhỏ và hành động lớn.

Môi trường liên quan sự sống không chỉ của con người mà còn liên quan sự sống của mọi sinh vật – dù con người và sinh vật đó TỐT hay XẤU, THIÊN hay ÁC.

Thiên nhiên là tặng phẩm của Thiên Chúa. Bảo vệ môi trường là bảo vệ Ngôi Nhà Chung của nhân loại, ngôi nhà của chính mình; không bảo vệ môi trường là phá hoại thiên nhiên, phá hoại chính ngôi nhà của mình, là hủy hoại sự sống của chính mình và của người khác, nhất là hủy hoại chính công trình của Thiên Chúa. Đó là phạm trọng tội!

Lạy Thiên Chúa, xin tha thứ tội chúng con, xin ban Thần Khí Ngài biến đổi chúng con để chúng con ý thức bảo vệ môi trường thiên nhiên, đặc biệt là bảo vệ môi trường tâm linh. Chúng con cầu xin nhân danh Thánh Tử Giêsu, Đấng Cứu Độ duy nhất của nhân loại. Amen.

CHÚC MỪNG BỔN MẠNG

Hòa chung niềm vui cùng toàn thể Giáo Hội hoàn vũ mừng kính Thánh Matthêu, Tông đồ, ngày 21/9 và Tổng Lãnh Thiên Thần Micae, ngày 29/9.

CỘNG ĐOÀN LÒNG CHÚA THƯƠNG XÓT LIÊN GIÁO PHẬN
Chúc Mừng Lễ Bổn Mạng quý Anh

MICAE NGUYỄN VĂN XUÂN,
Phó BCH CĐLCTX Gp Bùi Chu

MATTHÊU NGUYỄN AN HÙNG QUỐC,
Phó BCH CĐLCTX Gp Huế

Nguyện xin cho sự nhiệt thành và can đảm của Thánh nhân, luôn là tấm gương soi rọi quý Anh trên bước đường phục vụ Giáo Hội.

GIẢI ĐÁP THẮC MẮC

ỦY BAN PHỤNG TỰ GIẢI THÍCH VỀ RƯỚC MÌNH THÁNH CHỨA TRONG HOÀN CẢNH HIỆN NAY

(Tiếp theo và hết)

3. Thừa tác viên có thể đến từng nhà để cho các tín hữu rước Mình Thánh không?

Việc thừa tác viên của Hội Thánh đến từng nhà để cho rước lễ thuộc về thực hành trao Mình Thánh ngoài Thánh lễ. Thực hành này được quy định như sau:

[1] *Bộ Giáo Luật* (1983):

“Hết sức khuyến khích các tín hữu rước lễ trong chính Thánh Lễ. Tuy nhiên, nếu có người xin với lý do chính đáng, thì có thể cho rước lễ ngoài Thánh Lễ, miễn là giữ các nghi thức phụng vụ”. (Số 918); “(1) Các Kitô hữu lâm cơn nguy tử, dù vì bất cứ lý do nào, cần được bổ dưỡng bằng việc rước lễ như của ăn đàng; (2) Cho dù ngày ấy họ đã rước lễ rồi, cũng rất nên cho họ rước lễ lần nữa nếu mạng sống của họ bị lâm nguy; (3) Bao lâu cơn nguy tử kéo dài, nên cho họ rước lễ nhiều lần, vào những ngày khác nhau” (Số 921); “Không được khoan giãn việc đem của ăn đàng cho bệnh nhân. Các chủ chăn phải cẩn thận canh chừng để các bệnh nhân được bổ dưỡng khi còn tỉnh trí” (Số 922).

[2] *Huấn Thị Rước Lễ và Tôn Thờ Thánh Thể ngoài Thánh Lễ* (1973):

Các tín hữu được rước lễ trong Thánh Lễ đang được cử hành, “tuy nhiên, các linh mục không được từ chối cho một tín hữu rước lễ, khi người này vì một lý do hợp pháp xin được rước lễ ngoài Thánh lễ” (số 14); “Có thể cho rước lễ vào bất cứ giờ hay ngày nào. [...] Tuy nhiên: a) vào thứ Năm thánh, chỉ có thể cho rước lễ trong Thánh lễ; có thể cho người bệnh rước lễ vào bất cứ giờ nào trong ngày này; b) vào thứ Sáu thánh, chỉ có thể cho rước lễ trong cử hành tưởng niệm cuộc thương khó của Chúa, có thể cho người bệnh mà không thể tham dự vào cử hành phụng vụ được rước lễ

vào bất cứ giờ nào trong ngày này; c) vào ngày thứ Bảy Tuần Thánh chỉ đưa Của Ăn đàng cho người hấp hối” (số 16).

[3] *Nghi Thức Xức Dầu Bệnh Nhân và việc Săn Sóc Họ theo Mục Vụ* (1972):

“Các vị coi sóc linh hồn phải lo sao cho những người đau yếu và những người già lão, mặc dầu không đau yếu nặng và không đến nỗi nguy tử, được rước lễ, hơn nữa được rước lễ hàng ngày khi có thể được, nhất là trong mùa Phục sinh; việc trao Mình Thánh Chúa có thể thực hiện vào bất cứ lúc nào. [...] Những người giúp đỡ bệnh nhân và người già cả cũng có thể rước lễ cùng với người mà họ chăm sóc trong cùng một nghi lễ phụng vụ” (số 46).

Từ những tài liệu đã được trích dẫn, chúng ta nhận ra rằng, theo ý muốn của Hội Thánh, việc trao Mình Thánh Chúa bên ngoài Thánh lễ đòi hỏi phải có lý do chính đáng/ lý do hợp pháp và đòi hỏi này phải được tuân giữ một cách nghiêm ngặt. Lý do chính đáng để cho/ được rước lễ bên ngoài Thánh lễ, các chuyên viên Giáo Luật giải thích: đó là những người không thể tham dự cử hành Thánh Thể do đau bệnh, già yếu hoặc do không có linh mục cử hành Hy lễ Tạ ơn (x. John B. Beal, et al.(eds.), *New Commentary on the Code of Canon Law* (2000), 1112-13).

Như thế, đối với những người đau bệnh, già yếu, hay đang trong cơn nguy tử, thừa tác viên của Hội Thánh đến từng nhà/ bệnh viện để cho họ rước lễ ngoài Thánh lễ là thực hành bình thường. Nhưng đối với những người mạnh khỏe, Hội Thánh khuyên bảo một cách mạnh mẽ (*maxime commendatur*) rằng các tín hữu hãy rước lễ trong chính Thánh lễ. Họ chỉ có thể rước lễ ngoài Thánh lễ trong hai trường hợp: [i] khi làm công việc chăm sóc bệnh nhân/ người già yếu và tham dự vào nghi thức trao Mình Thánh Chúa cho những người này; [ii] khi không có linh mục đến dâng lễ, chẳng hạn tại những vùng xa xôi hẻo lánh và đặc biệt vào ngày Chúa nhật, họ quy tụ thành cộng đoàn phụng vụ tại một nơi xứng hợp (nhà thờ/ nhà nguyện) để cùng nhau “Cử hành phụng vụ Lời Chúa và cho rước lễ” dưới sự chủ tọa của một thừa tác viên hợp pháp do thánh chức hay do được Bản quyền cho phép.

Vì thế, hoàn cảnh đại dịch (Covid-19) hiện nay không phù hợp cho việc đi đến từng nhà để cho các tín hữu rước Mình Thánh Chúa. Cụ thể, trong hoàn cảnh này:

1. *Về kỹ luật Hội Thánh:* Việc các linh mục hoặc thừa tác viên rước Mình Thánh Chúa đi từ nhà này sang nhà khác để trao cho tất cả các tín hữu (cả người đau bệnh và già yếu lẫn những người khỏe mạnh nhưng ngăn trở vì cấm cách do nguy cơ lây nhiễm) không phù hợp “ngôn ngữ phụng vụ” đối với nhu cầu mục vụ bệnh nhân, không xứng hợp với hoàn cảnh đòi buộc để “Cử hành phụng vụ Lời Chúa và cho rước lễ”, cũng không đáp ứng lý do chính đáng vì thiếu linh mục cử hành Hy lễ Tạ ơn. Thực hành này có vẻ mang lại tiện ích cho nhu cầu tạm thời nhưng có nguy cơ đánh mất tính thánh thiêng nền tảng của cử hành bí tích.

2. *Về yếu tố xã hội:* Việc các linh mục hoặc thừa tác viên đi đến từng nhà và đi nhiều nhà có thể cản trở qui định cách ly xã hội để phòng tránh lây nhiễm cộng đồng. Thực hành này có vẻ đáp ứng giãn cách xã hội khi không tập trung đông người nhưng có nguy cơ lây nhiễm cộng đồng, gây hoang mang đối với những cộng đồng dân cư chung quanh.

3. *Về nguyên tắc luân lý:* Việc các linh mục hoặc thừa tác viên đi đến từng nhà và đi nhiều nhà trong giai đoạn tạm dừng các cử hành cộng đồng/ tập trung tại giáo xứ vì nguy cơ lây nhiễm không đáp ứng nguyên tắc “ad impossibilia nemo tenetur” (nghĩa là không ai bị bó buộc làm điều bất khả). Sáng kiến tổ chức cho các tín hữu rước Mình Thánh Chúa tại nhà có thể dẫn đến tình trạng lây nhiễm cho chính thừa tác viên. Hơn nữa, xét về đức ái, thực hành này có thể không phải là chọn lựa tốt hơn so với việc khích lệ các tín hữu tham dự Thánh lễ trực tuyến và rước lễ thiêng liêng vì chúng ta biết rằng tín hữu nào đã chuẩn bị tâm tình xứng đáng, thì tuy không lãnh Bí tích thực sự (*in re*) họ vẫn nhận được những công hiệu của Bí tích đó do lòng ước ao muốn lãnh nhận (*in voto*). Khao khát Chúa Kitô cũng chính là hiệp thông với Ngài.

TM. Ủy ban Phụng tự / HĐGMVN
Linh mục Giuse Phạm Đình Ái, SSS

Nguồn: [Văn phòng HĐGMVN](#)

PHÒNG MẠCH MIỄN PHÍ

VAI TRÒ CỦA DINH DƯỠNG

Bác sĩ Nguyễn Ý Đức

Từ thế kỷ thứ V trước Công nguyên, danh y Hy Lạp Hippocrates đã chủ trương rằng, để phòng ngừa và điều trị một số bệnh ta chỉ cần áp dụng những chế độ ăn uống cân bằng hợp lý và sống hài hòa với thiên nhiên.

Ngoài việc triều chính, vua Hoàng Đế của Trung Hoa ngày xưa đã biết chỉ dẫn cho dân chúng về bệnh tật cũng như cách sản xuất lương thực và sử dụng những món ăn thức uống có tác dụng trị bệnh và có lợi cho sức khỏe.

Các vị danh y Tuệ Tĩnh, Hải Thượng Lãn Ông của Việt Nam trước đây đều nhấn mạnh vai trò quan trọng của ẩm thực trong việc ngăn ngừa và chữa trị một số bệnh. Hãy nghe lời khuyên như sau của danh y Tuệ Tĩnh:

"Muốn cho phủ tạng được yên;

Bớt ăn mấy miếng, nhịn thềm hơn đau".

Hoặc:

"Chết vì bội thực cũng nhiều;

Ngờ đâu lại có người nghèo chết no".

Như vậy, có thể nói rằng từ rất xa xưa, các vị danh y trên khắp thế giới hầu như đều đã nhận biết được là vấn đề dinh dưỡng có ảnh hưởng rất lớn đến sức khỏe con người, có thể giúp ta phòng trị bệnh cũng như duy trì được một cuộc sống luôn luôn khỏe mạnh.

MỤC ĐÍCH CỦA DINH DƯỠNG

Dinh dưỡng có ba mục đích chính:

- 1- Tạo điều kiện thuận lợi để cơ thể có sức khỏe tốt;
- 2- Phòng ngừa các bệnh liên quan tới ăn uống;
- 3- Khôi phục sức khỏe sau thời kỳ bệnh tật, thương tích.

Người Anh có câu ngạn ngữ “You are what you eat” (Ăn ra sao thì người thế ấy”, cũng là nói lên tầm quan trọng của vấn đề dinh dưỡng.

Thực phẩm ăn vào có ảnh hưởng rất lớn tới sức khỏe trong suốt các giai đoạn khác nhau của đời người. Ăn uống không đúng với tình trạng sinh học thì cơ thể sẽ có hậu quả xấu mà đôi khi chỉ với một vài thay đổi nhỏ về dinh dưỡng cũng cải thiện sức khỏe rất nhiều.

Cứ nhìn người Á Châu trước đây, lấy căn bản thức ăn là gạo, ít calcium, thường đều nhỏ con hơn dân Âu châu ăn lúa mì, nhiều calcium. Quan sát người Việt ta, xưa kia dân miền Bắc, miền Trung dinh dưỡng thiếu hụt nên cơ thể nhỏ hơn so với người sanh trưởng ở miền Nam, gạo lúa dư thừa. Con cháu chúng ta bây giờ ở nước ngoài, dinh dưỡng đầy đủ nhờ đó cháu nào cũng to lớn hơn bố mẹ, ông bà.

Mỗi người cần có một thói quen ăn uống lành mạnh. Nhiều người ý thức được việc đó nhưng ít người thực hiện được. Vì thế, càng tìm hiểu nhiều về lợi hại của dinh dưỡng thì ta càng biết cách ăn uống sao cho thích hợp và có lợi cho sức khỏe.

Các lời khuyên về ăn uống thì nhiều và khác nhau nhưng mục đích đều hướng tới sự bảo vệ sức khỏe. Tuy nhiên cũng có người bối rối, không biết theo lời khuyên nào, cho nên tùy hứng làm theo ý mình. Thế là người ta đã tạo ra một thói quen đôi khi xấu nhiều hơn tốt. Do đó việc tạo ra thói quen tốt trong ăn uống đôi khi cũng không hẳn là dễ dàng.

Thói quen ăn uống cũng thay đổi tùy chủng tộc, văn hóa, khả năng cung cầu, điều kiện tâm lý, nếp sống cá nhân, sự hấp dẫn của món ăn, cách thức mời chào, quảng cáo của giới sản xuất.

Hầu hết các quốc gia đều đưa ra những tiêu chuẩn về dinh dưỡng cho người dân, quy định mức dinh dưỡng tối thiểu để cơ thể tăng trưởng mạnh và phát triển trí óc tốt đồng thời tránh được bệnh tật cũng như kéo dài tuổi thọ. Ngoài ra, còn có các chương trình quốc gia hướng dẫn để người dân biết cách áp dụng những tiêu chuẩn ấy trong việc ăn uống hàng ngày.

Một chế độ dinh dưỡng nhiều về lượng và phẩm cũng chưa đủ để có một sức khỏe tốt nếu không có sự cân đối hợp lý các thành phần dinh dưỡng. Trong cơ thể, các cơ quan luôn luôn hoạt động một cách nhịp nhàng tương ứng, để sử dụng các chất dinh dưỡng khác nhau cho các nhu cầu về năng lượng, kiến tạo cũng như tu bổ các tế bào sau khi bị thương tích, bệnh tật.

Số lượng thực phẩm tiêu thụ còn tùy thuộc các yếu tố xã hội, tâm lý, sinh học của con người. Tâm trạng vui buồn đều có ảnh hưởng tới sự ăn uống và tiêu hóa. Các phản ứng sinh hóa trong cơ thể cũng ảnh hưởng tới sự hấp thụ và chuyển hóa dinh dưỡng.

Tóm lại, chất dinh dưỡng có thể làm ta mập hay gầy, hoạt động nhanh nhẹn hay chậm chạp, sống vui khỏe hay thường xuyên đau ốm... Nghĩa là có rất nhiều ảnh hưởng.

NHU CẦU.

Một chế độ dinh dưỡng có thể xem là:

a- Thỏa đáng: khi cung cấp đủ chất dinh dưỡng cho các hoạt động, chức năng của cơ thể cũng như có dự trữ cho nhu cầu cấp bách.

b- Không đầy đủ: khi tiêu thụ ít hơn nhu cầu. Trong trường hợp này, cơ thể sẽ lấy nguyên liệu từ kho dự trữ để nuôi dưỡng và tái tạo tế bào. Kho sẽ vơi dần dần nếu không được bổ sung.

Lấy ví dụ: hồng huyết cầu chỉ sống khoảng 120 ngày, tế bào niêm mạc ống tiêu hóa cần được thay thế mỗi tuần lễ. Cả hai đều cần có nguyên liệu từ chất dinh dưỡng. Nếu chỉ thiếu dinh dưỡng trong thời gian ngắn, kho dự trữ có thể du di, nhưng nếu kéo dài lâu ngày sẽ nảy sinh nhiều bệnh tật.

c- Quá mức: khi cung cấp nhiều hơn nhu cầu, sẽ tạo ra tình trạng dư thừa. Chẳng hạn, chất sắt rất cần cho việc tạo huyết cầu tố,

nhưng quá nhiều sẽ đưa tới suy gan; năng lượng dư được cơ thể hấp thụ và chuyển sang dự trữ, quá nhiều sẽ gây ra tình trạng béo phì.

Mọi người đều cần những thành phần dinh dưỡng như nhau, bất kể tuổi tác, giới tính, chủng tộc, điều kiện sinh hoạt. Tuy nhiên về số lượng thì mỗi cơ thể đều có nhu cầu khác biệt.

Cơ thể càng to lớn thì nhu cầu càng cao; một người hoạt động nhiều chắc chắn cần nhiều thực phẩm hơn người sống tĩnh tại; khi ngủ nghỉ, nhu cầu năng lượng giảm; khi cơ thể run vì lạnh thì cần thêm năng lượng để khỏi lạnh cóng.

Khẩu phần ăn phải phù hợp với mỗi người, không gây cảm giác ngây ngất mệt mỏi vì ăn quá no nhưng cũng không ăn quá ít, vì sẽ không cung cấp đủ dinh dưỡng cho hoạt động của cơ thể.

CHẾ ĐỘ DINH DƯỠNG HỢP LÝ

Lời khuyên chung của các nhà dinh dưỡng và y tế về sự ăn uống là chúng ta nên:

1- Ăn nhiều loại thực phẩm khác nhau, vì mỗi loại có chất dinh dưỡng mà loại khác không có.

Chẳng hạn sữa mẹ được coi như gần hoàn hảo, nhưng lại có ít sắt và sinh tố D.

Sữa bò có nhiều đạm nhưng rất ít sắt và không có chất xơ.

Thịt động vật có vú nhiều đạm nhưng ít calci.

Trứng không có vitamin C và có rất ít calci vì hầu hết nằm ở vỏ trứng.

Như vậy cần có chế độ ăn đa dạng mới cung cấp đủ chất dinh dưỡng.

2- Duy trì trọng lượng cơ thể ở mức trung bình. Để tránh tăng cân quá mức, chỉ nên ăn đủ số năng lượng mà cơ thể cần;

3- Giảm chất béo động vật bão hòa và cholesterol: lượng cholesterol ăn vào mỗi ngày không quá 300mg; chất béo động vật bão hòa không quá 10% tổng số năng lượng được cung cấp mỗi ngày. Nên dùng dầu thực vật với chất béo chưa bão hòa. Mức tiêu

thụ chất béo nói chung không nên quá 30% tổng số năng lượng mỗi ngày.

4- Giảm thịt động vật có nhiều mỡ hoặc loại bỏ bớt mỡ khi ăn thịt; ăn nhiều cá. Việc ăn thịt tự nó không có hại cho người khỏe mạnh, nhưng ăn nhiều thịt thường kèm theo nhiều chất béo và cung cấp nhiều năng lượng.

5- Dùng sữa đã gạn bớt chất béo, nhất là ở người tuổi cao.

6- Ăn thêm thực phẩm có chất xơ và tinh bột.

7- Tránh tiêu thụ quá nhiều đường tinh chế. Đường không gây bệnh tiểu đường, bệnh tim như nhiều người lầm tưởng, nhưng vì có nhiều năng lượng cho nên dễ dẫn tới béo phì.

8- Giới hạn muối không quá 2500 mg mỗi ngày.

9- Hạn chế rượu bia. Nếu không thể bỏ hẳn thì không nên quá 350 ml bia hoặc 150 ml rượu vang, hai lần một ngày. Nếu là rượu mạnh thì không quá 50ml.

HẬU QUẢ CỦA CHẾ ĐỘ DINH DƯỠNG SAI.

Chế độ dinh dưỡng sai có nguy cơ đưa tới một số bệnh tật. Sai có thể là quá dư, quá thiếu hoặc không cân đối.

Thiếu dinh dưỡng, cơ thể sẽ chậm phát triển, trí nhớ kém, sức đề kháng với bệnh tật giảm, cơ thể suy nhược và đưa tới giảm tuổi thọ.

Dinh dưỡng dư thừa sẽ dẫn đến các bệnh kinh niên, như bệnh tim, ung thư, cao huyết áp, tai biến động mạch não, tiểu đường. Ngoài ra còn có thể mắc phải những bệnh khác như xơ gan, viêm túi ruột hoặc tai nạn, tự tử do tiêu thụ nhiều rượu.

Dinh dưỡng sai mà lại thiếu vận động cơ thể còn đưa tới nhiều ảnh hưởng không tốt khác cho sức khỏe.

Dinh dưỡng không đúng cũng gây ra tổn thương về nhiều phương diện cho các thể hệ sau.

cô Maria vào Nước Trời.

Mục lục

✠ Lá Thư Linh Hưởng tháng 9/2021	02
✠ Sống Lời Chúa	03
✠ Học Hỏi Linh Đạo	
◆ Tìm hiểu TC Dung Nhan Lòng Xót Thương (B. 68)	11
✠ DIỄN ĐÀN:	
◆ Vinh dự tháng 9	15
◆ Thánh Têrêsa Calcutta, người mẹ lòng thương xót	19
◆ Thánh Giuse, người cha chấp nhận	25
◆ Làm gì trong những ngày phong tỏa	27
◆ Những trái tim liên đới	30
◆ Đường nên thánh trong đại dịch Covid 19 hôm nay	33
◆ 'Tù túng' trong chiếc quan tài	39
◆ Cái tâm	42
◆ Xét đoán	45
◆ Chuyện môi trường	51
✠ Giải đáp thắc mắc:	
◆ UBPT giải thích về rước MTC trong hoàn cảnh hiện nay	56
✠ Phòng mạch miễn phí :	
◆ Vai trò của dinh dưỡng	59

